

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδός Προαστείου, αρ. 10

Αί συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις 'Αθήνας διά γραμματοσήμου, καρτονομισμάτων, χρυσού κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΔ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετά εικόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: 'Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ', ιστορικόν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Πανᾶ — Μαξίμου Βιλρέ: ΑΠΙΣΤΟΣ! — ΓΑΜΟΙ ΧΡΥΣΟΙ, 'Αθηναϊκά ἀπρόοπτα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

'Εν 'Αθηναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΔ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΖ

[Συνέχεια]

'Η Ναθαλία ἦν εὐσεβὴς ἐκ κερδοσκοπίας, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν προστατεύσαντα αὐτὴν ἱεράρχην καὶ τὴν αὐστηρὰν πυργωδέσποιναν τοῦ Σαίν-Ζιλδάς, ἧς ἐκολάκευε τὰς ἰδιοτροπίας. 'Αλλὰ μεθ' ὀπίσης σπουδῆς καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐρωτικὴν λέξιν δὲν θ' ἀπεδέχετο ἡ τρυφερότητα διψῶσα ψυχὴ τῆς!

'Ο γηραιὸς στρατηγὸς εἶχεν ἤδη παρασκευάσει ἐν τῷ νῷ τὸ σχέδιον τῆς προσβολῆς.

Οἱ ἄλλοι καθ' ὀμίλους ἠσχολοῦντο εἰς τὰς μικρὰς ὑποθέσεις των. 'Η νεαρὰ χήρα ἠκροᾶτο μετ' εὐαρεσκείας τοῦ λοχαγοῦ τῶν δραγόνων, διηγουμένου αὐτῇ εὐτραπέλους ἱστορίας.

'Η μαρκησία ἐξωθεν συνωμίλει μετὰ τοῦ Μαλό Βρικεβέκ καὶ τοῦ Φοντραίλ, οἵτινες παρεσκευάζον ἐκδρομὴν κυνηγετικὴν διὰ τὴν ἐπιούσαν, εἰς τινὰ δὲ γωνίαν ἡ Καικιλία, ἐν νευρικῇ τραχῆ, ἀνέμελλε μελωδίαν τοῦ Γουνό, ὅτε εἰς θαλαμηπόλος ἀνήγγειλεν:

— 'Ο κύριος κόμης δ' Ἀμβαρές!

'Ο Ροζέ εἰσήλθεν εὐχαρῖς. Αἱ πολλαὶ μέριμναι οὐδὲν ἴχνος εἶχον ἀφήσει ἐπὶ τῆς μειδιώσης αὐτοῦ φυσιογνωμίας, ἦτο ὅμως ἀργά, οἱ δὲ συνδαιτυμόνες τῆς μαρκησίας ἀπῆλθον μετὰ τὰς πρώτας φιλοφρονήσεις.

'Ἐνδεκα ὥραι ἐσήμανον εἰς τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ δωματίου τῆς Καικιλίας.

Βαθμηδὸν οἱ κεκλημένοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ δωμάτια των. Εἰς τοὺς διαδρόμους ἤκούετο ὁ κρότος τῶν κλειομένων θυρῶν καὶ συνομιλίας γινόμεναι χαμηλοφῶνως μεταξὺ τῶν πλησίων κατοικούντων.

'Η δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, καθήμενη πλησίον τοῦ ἰαπωνικοῦ αὐτῆς γραφείου, ἦν σύνοφρος καὶ εἰς βαθείας βεθυθισμένη σκέψεις, ὡς ἐδηλοῦτο ἐκ τῆς συστολῆς τῶν χειλέων καὶ τῶν πτυχῶν τοῦ μετώπου τῆς.

Λευκὸν φύλλον χάρτου ἦν ἐνώπιον αὐτῆς.

'Ἐγραψε μόνον τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις: «'Αγαπητὴ μοι Μάρθα» καὶ ἐσταμάτησεν.

'Απέριψε δυσθύμως τὴν γραφίδα καὶ ἐγερθεῖσα ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, ὅπερ ἠνέψεν.

'Ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος ἠτένιζε σκυθρωπὴ τὸ πρό αὐτῆς σκοτεινὸν ἄπειρον. Σιγὴ καὶ σκότος ἐπεκράτει βαθύ.

'Η ζωὴ τῆ ἐφαίνετο ἐπίσης σκοτεινὴ καὶ θλιβερά, ὡς ὁ ὀρίζων, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, καθ' ἣν οὐδ' ἐν φῶς ἔλαμπε, πλὴν τῶν μακρόθεν φαινομένων φανῶν τῆς παραλίας, ἐνθα οὐδεὶς ἤκούετο κρότος, πλὴν τῶν πενθίμων κραυγῶν τῶν πτηνῶν τῆς νυκτός.

'Ἦτο νέα καὶ πλουσία, ἦτο ἰσχυρὰ καὶ ἐν τούτοις ἐπόθει ν' ἀνακράξῃ:

— Πόσον θλιβερὰ εἶναι ἡ ζωὴ!

Ζῶσα ἔρημος, σχεδὸν μόνη, πλησίον μητρός, ἧτις παρημέλει αὐτὴν ἐν τῇ θρησκομανίᾳ τῆς, ἐν μόνον εἶχε καταφύγιον καὶ μίαν παρηγορίαν, τὸν ρεμβασμὸν. 'Ἐν τῇ φαντασίᾳ τῆς ἐπλαττεν ἰδεῶδες τι ἀνύπαρκτον.

Εἶχε σκοπὸν τινὰ καὶ ἤθελε νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτόν.

Αἶφνης ἡ μήτηρ τῆς παρενεβάλλετο πρόσκομμα εἰς τὰ σχέδια καὶ τὰς σκέψεις τῆς. 'Η κυρία δὲ Φοντερόζ παρενετίθετο μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς. 'Ἐ-

σκέπτετο μήπως αἱ θελήσεις τῆς μητρός τῆς ἦσαν φρονιμώτεραι τῶν ἰδικῶν τῆς.

'Ἐνῷ διετέλει ἐκεῖ σύννους, ὁ κρότος παραθύρου, ἀνοιχθέντος εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ πύργου, εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς.

Εἶδεν εἰς τὸ ἡδὺ φῶς τοῦ παραθύρου, φωτιζομένου ἐνδοθεν, μελανὴν σκιὰν προβάλλουσαν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

'Ἐμειναν ἀμφότεροι ἀκίνητοι ἐπὶ τινὰς στιγμάς, μεθ' ὃ ἡ Καικιλία ἐνόμισεν ὅτι ἡ σκιά ἐκείνη τῇ ἔπεμπε διὰ τῆς χειρὸς φίλημα.

Δὲν ἠπατάτο

'Ἦτο ὁ Ροζέ, ὅστις, ἰδὼν αὐτὴν, τῇ ἔπεμπε τὴν ἄφατον ἐκείνην ἐρωτικὴν ἐκδήλωσιν.

'Ἐπισθοδρόμησε καὶ εἰσήλθεν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς.

'Ἐκαθέσθη πάλιν πρὸ τοῦ γραφείου τῆς, ἀνέλαθεν ἐκ νέου τὴν γραφίδα καὶ διὰ πυρετώδους χειρὸς ἐξηκολούθησε τὴν ἐπιστολὴν τῆς.

«'Ἐχω ἀνάγκην φίλης ἐμπειπιστευμένης, εἰς μάτην δὲ ἀναζητῶ τοιαύτην περὶ ἐμέ. Οὐδεὶς ὑπάρχει, εἰς ὃν νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὰς εἰς τὸν νοῦν μου ἀνακυκωμένας σκέψεις.

» Πρὸς στιγμὴν λοιπὸν ἄφες τὰς τέψεις σου καὶ ἀσχολίας σου, τὸν σύζυγόν σου, τὸ θυγάτριόν σου καὶ ἄκουσόν με.

» Εἶναι ἔργον οἴκτου καὶ θὰ σοὶ ἀναποδοθῇ εἰς ἄλλον κόσμον.

» Εἶναι πάντοτε ροδοπάριος καὶ ξανθὴ ἡ μικρὰ σου Καρλόττα;

» Ἐχει πάντοτε τοὺς ὠραίους μεγάλους ὀφθαλμούς, τὰ λακκιδία εἰς τὰς παρειάς καὶ τοὺς βοστρύχους κατερχομένους ἐπὶ τῶν ὠμων;

» Βίβσαι εὐτυχῆς, Μάρθα! Ἐχεις δύο ἔρωτας, μεθ' ὧν συνδέεις τὴν ζωὴν σου. Ἐγὼ, οὐδὲν ἔχω! οὐδὲν! Εἶμαι μόνη, ἔρημος, ἀνευ καρδίας παλλούσης δι' ἐμέ.

» Ἄ! ναι, ἀπατώμαι.

» Ὑπάρχουσι δύο. Εἰς ἱπποκόμος, ὁ Βινίκ, καὶ εἰς ἄλλος ἰσχνὸς καὶ σκελετώδης ὀνομαζέται Ζεαννίνος, ὡς ἐκ τῆς

κατασκευής του δὲ ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ τόπου Σακορράφας.

• Οἱ δύο οὗτοι γενναῖοι νεανῖαι μὲ ἀγαπῶσιν εἰλικρινῶς ἔννοοις ὅτι δὲν μοι τὸ εἶπον. Κακῶς πράττουσι. Θὰ μὲ νῦχαρίσῃς τοῦτο ἔννοω ὁμῶς τὴν ἀγάπην των. Εἶναι ἀφοσιώσις κυνὸς πρὸς τὸν κύριόν του καὶ τὴν ἀνταποδίδω αὐτοῖς.

• Κατέχομαι ὑπὸ θλιβερῶν σκέψεων! Μὴ ἐκπλήττῃσαι. Εἶμαι πάντοτε μόνη! πάντοτε! Ἐγραψα τὴν διαθήκην μου εὖρον παράδοξον εἰς τοῦτο διασκεδάσιν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ τὴν γράψω πάλιν. Τὴν 17 ἰσταμένου θὰ ἡμαί ἐνήλιξ. Τί τὰ θέλεις! σκέψεις θλιβεραί. Ὅταν εὐρίσκωμαι εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὁπότεν βλέπω τὴν πεδιάδα, τὰ ἔλη, τὰ δάση, μοι ἔρχεται ὁ πόθος νὰ κλαίω τὴν μοῖράν μου. Δὲν δύναμαι ν' ἀντιστῶ. Ὑποθέτω ὅτι εὐκόλως παραφρονεῖ τις ἐν τῇ μονώσῃ. Ἐρχονται στιγμαὶ ἀπελπισίας καὶ θανασίμου πλήξεως! Ναί, προσφιλῆς μου Μάρθα, ἡ μικρὰ Καικιλία σου, ἣτις εἰς τὸ σχολεῖον κατέφευγεν εἰς τὰς ἀγκάλας σου, μεγάλη ἤδη, ἡ μικρὰ Καικιλία σου, ἐξαισία ἤδη εἰς τὰς ροδοχρούς, τὰς λευκάς, τὰς κυανὰς ἐσθῆτάς της, ἡ μικρὰ Καικιλία, ἣν οἱ ἄστοι τῶν Βὰν καὶ οἱ πτωχοὶ χωρικοὶ τοῦ Σαῖν - Ζιλδὰς χαιρετῶσιν εὐλαβῶς, ἀναλύεται συχνάκις εἰς δάκρυα κατὰ κλειστός μετὰ τῶν τεσσάρων τοίχων, ἔχει ὁμῶς τὴν ὑπερφηφάνειαν νὰ μὴ τὸ λέγῃ καὶ νὰ μειδιᾷ ἐνώπιον τοῦ κόσμου.

• Εἶμαι ἴσως πολὺ ἀπαιτητική, δὲν ἔχει οὕτως;

• Εἶμαι ἰδιότροπος! ἔστω.

• Ἄν ὁμῶς ἐγνώριζες τὸ ἐρημητήριον τοῦτο τοῦ Σαῖν - Ζιλδὰς, τὴν φωλεάν, τὸ φρούριον, τὸ μοναστήριον τοῦτο, θὰ ἤννοεις κάλλιον ποταὶ παράδοξοι ἰδέαι δύνανται νὰ γεννηθῶσιν εἰς εἰκοσαετίδα κόρην.

• Φαντάσθητι μελανὰ τεῖχη ὑψηλὰ καὶ πέριξ δάσος, τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζω ἔτι τοὺς δρόμους, καίτοι πλανῶμαι ἐν αὐτῷ ἐπὶ δέκα ἔτη καλπάζουσα, χέρσουσιν καὶ σχίνους ὑψηλοῦς, τέλος δὲ ἀπέραντα ὄρη καὶ ἐν αὐτοῖς ἑκατοντάδα πτωχῶν γεωργῶν, καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν.

• Ἐλησμόνησα τὸν ἱερέα, καλὸν ἀνθρώπον, ἀπλοῦν καὶ δειλὸν καὶ τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν του κεκοσμημένην ὑπὸ ἀγίων γελοίων ὡς κοῦκλαι δύο σολδίων.

• Ἰδοὺ ἡ πατρίς μου.

• Γνωρίζεις τοὺς δύο ἀγαπῶντάς με.

• Θὰ ἦσαι ἐχέμυθος;

• Ἄν μοι τὸ ὑπόσχεσαι, θὰ σοὶ εἶπω καὶ τρίτον, ἀλλ' ἀληθῆ, σοβαρὸν, τόσῳ σοβαρὸν, ὥστε τὸν φοβοῦμαι ὅταν τὸν συλλογίζομαι, ὅπερ συχνάκις μοι συμβαίνει. Ἐνίοτε σκέπτομαι ἂν ὅ,τι αἰσθάνεται δι' ἐμὲ εἶναι ἀγριὸς ἔρωσ ἢ ἀγριὸν μύσος.

• Ἦθελα νὰ σοὶ ὁμιλήσω τὸν παρελθόντ' αἰμῶνα κατὰ τὴν βραχεῖαν εἰς Παρισίους διαμονὴν μας.

• Δὲν ἐτόλμησα, ἀκούεις;

• Ἄλλως τε, δὲν θὰ μὲ ἠννοείς.

• Ἡ δειλία αὐτῆ θὰ σοὶ φανῇ ἀπίστευτος. Φαίνομαι τόσον ἀποφασιστικὴ καὶ γενναία!

• Καὶ ὁμῶς εἶναι πραγματικὴ δειλία. Εἰς σὲ θὰ εἶμαι εἰλικρινῆς. Ἐπρεπεν ἴσως νὰ σιωπήσω ἄλλ' ἂν μὲ εὐρίσκῃς γελοῖαν, τόσῳ τὸ χειρότερον, θὰ μοι τὸ εἶπῃς.

• Πρέπει νὰ σοὶ ἐξηγήσω πρῶτον ὅτι χωρὶς νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν μητέρα μου, ἣτις εἶναι ὄλως ἀφοσιωμένη εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ οἴκου, χωρὶς νὰ τὴν ἀπασχολήσω ποσῶς, εὐρισκομένη μόνη καὶ ἐγκαταλειμμένη δὲν εἶχα τί ἄλλο νὰ πράξω καὶ ἐσπουδάσα τὴν γενεαλογίαν τῆς οἰκογενείας μου.

• Αἱ εἰκόνες αἱ εὐρισκόμεναι εἰς Σαῖν - Ζιλδὰς μοι ἐνέπνευσαν τὴν ἰδέαν τῶν τοιούτων ἐρευνῶν.

• Χωρὶς νὰ δεῖξω τὸν σκοπὸν μου, ἀπέσπασα πληροφορίας τινὰς παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ ἐνὸς γηραιοῦ ἐπιμελητοῦ Μαλὸ Βρικεβέκ. εἶτα δὲ καὶ ὑπὸ τινων γεωργῶν.

• Εἰξεύρεις λοιπὸν τί ἔμαθα;

• Ὅτι οἱ κληρονόμοι μου, ἂν ἀπέθνησκον, θὰ ἦσαν πτωχοὶ τινες γείτονες, ἐνωθ' εἰς ἀπόστασιν τριῶν λευγῶν ἀπὸ τοῦ Σαῖν - Ζιλδὰς.

• Ζῶσιν ὡς χωρικοὶ εἰς μικρὰν ἔπαυλιν πεπαλαιωμένην, ἣτις καλεῖται Πενοέ. Ὀνομαζόνται ἀπλῶς Κεραυνδάλ, ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς αὐτῶν ὄνομα εἶναι βαρόνοι, πραγματικοὶ βαρόνοι. ἐκ τῶν εὐγενεστέρων τῆς Βρεττανίας.

• Ὑπῆρχε καὶ ἄλλος οἰκογενειακὸς κλάδος, οἱ Τρελάν, πτωχότεροι ἔτι, ἀλλ' οὗτοι ἐξέλιπον.

• Ὁ πρωτότοκος τῶν Κεραυνδάλ καλλιεργεῖ, οἱ ἄλλοι θηρεύουσι λάθρα εἰς τὰς γαίαις μας.

• Τί κακὸν πράττουσι; Τί θέλεις νὰ πράξωσι;

• Ἡ μήτηρ μου, μισεῖ τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς· δὲν εἰξεύρω διατί. Ἡ πενία δὲν εἶναι ἐλάττωμα. Οἱ Φοντερόζ θὰ τοῖς ὁμοιωθῶσιν ἴσως μετὰ ἓνα αἰῶνα, ἐὰν ὑπάρχωσι.

• Θὰ μὲ ἐρωτήσῃς ἴσως τί σημαίνουσι πάντα ταῦτα διὰ τὸν τρίτον ἐραστὴν μου, περὶ οὗ πρόκειται νὰ σοὶ εἶπω.

• Ἐχε ὑπομονήν. Φθάνω εἰς τὸ προκείμενον.

• Ὑποθέτεις βεβαίως ὅτι μένω πηλοσίον τῆς μαρκησίας, ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον.

• Αὕτη ἀρέσκεται ἐν τῇ μονώσῃ. Δὲν τὴν ταράσσω. Ἐξέλεξα λοιπὸν σύντροφον, μεθ' οὗ διατρέχω τὸ δάσος. Οὗτος εἶναι ὁ ἵππος μου, ἐξαισίον ζῶον, ὀνομαζόμενον Ζέφυρος.

• Ὅσακις διέρχομαι τὰ ἀγριότερα μέρη τοῦ δάσους συναντῶ ἐκεῖ δύο ὀφθαλμούς, ὅτινες μὲ ἀνησυχοῦσι καὶ μὲ ταράσσουσι.

• Μὲ ἀτενίζουσι μετὰ τρομερῆς ἐπιμονῆς. Οἱ δύο οὗτοι ὀφθαλμοὶ ἀνήκουσιν εἰς νεανίαν μελαγχροινόν, ρωμαλέον καὶ ἔχοντα τὸ ὕφος διακεκριμένον.

• Ἐχει μέτωπον ὑψηλόν, εὐφύεστατον θαυμασίαν κόμην, ἐξαισίους ὀδόντας, κανονικὴν ρίνα, ρωμαλέον ἀνάστημα καὶ ἐν

μειδιάμα, ὅταν μειδιᾷ! ἀλλ' εἶναι τόσῳ σπάνιον!

• Ἄ! προσφιλῆς μου! - ὅποια διαφορὰ πρὸς τοὺς κυρίους, ὅτινες ἔρχονται εἰς τὸν πύργον!

• Ὅποια ὑπερφηφάνεια παρὰ τῷ ἀγροίκῳ ἐκείνῳ! Ὅποτον μεγαλοπρεπὲς ὕφος!

• Ὁ λαθροθήρας οὗτος, διὰ νὰ σοὶ ἐξηγήσω τὰ πάντα, ὀνομάζεται Κορεντίνος Κεραυνδάλ!

• Εἶναι ἐξ ἀδελφῶν μου. Πτωχὸς νεανίας, πολὺ πτωχὸς.

• Ἄν ἔβλεπες πῶς εἶναι ἐνδεδυμένος ὅποια ράκη φέρει. Καὶ ὁμῶς ὑπὸ τὰ ράκη ταῦτα εἶναι ὠραῖος ὡς εὐγενῆς, ὠραῖος ὡς ἱππότης.

• Ὅσακις μὲ χαιρετᾷ εἰς τὰς ἀτραπούς διὰ τοῦ πλατέος βρεττανικοῦ αὐτοῦ πύλου, τὸ πράττει μετὰ σπανίας ἀξιοπρεπείας.

• Πρὸ δέκα ἐτῶν τὸν βλέπω. Εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός· δὲν μεταβάλλεται· εἶναι τριακοντούτης περίπου.

• Πολλάκις ἀνέγνων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του οἶονεὶ οἶκτον δι' ἐμέ. Ὁ πέννης ὄκτειρε τὴν πλουσίαν κληρονόμον.

• Πιστεύω ὅτι εἶχε δίκαιον.

• Ὁ πατήρ μου ἐφάνη σκληρὸς δι' αὐτούς, διότι ὁ ἰδικὸς των πατῆρ ἐνυμφεῦθη κόρην ἀπρικοῦν.

• Μήπως τοῦτο εἶναι ἔγκλημα;

• Ἄν τὴν ἡγάπα, καλῶς ἔπραξε.

• Εἶναι τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ μία ἀδελφὴ ὠραιότατη. Ἡ μήτηρ ζῆ ἔτι, λέγουσιν ὁμῶς ὅτι σαλεύεται τὸ λογικόν της, ἀφ' ἧς ἐχῆρευσεν.

• Οὐδὲν γραφικώτατον τῆς μικρᾶς ἐπαύλεως τοῦ Πενοέ, ἔθθα κατοικοῦσιν. Οὐδὲν μετέβαλλον πρὸ τριακοσίων ἐτῶν ὑστεροῦντο τῶν μέσων. Ζῶσιν ἐκεῖ ὡς φάσματα.

• Δὲν θὰ ἐγνώριζον ὅτι ὑπάρχουσι Παρισίοι, ἂν μὴ ὁ νεώτερος τῶν ἀδελφῶν δὲν ἦτο σπουδαστὴς καὶ δὲν ἔδιδεν αὐτοῖς ἐνίοτε εἰδήσεις.

• Σοὶ εἶπα ὅτι ἔγραψα τὴν διαθήκην μου.

• Ἰδοὺ πῶς εἶναι συντεταγμένη:

« Δίδω πᾶσαν τὴν περιουσίαν μου τῷ ἐξαδελφῷ μου Κορεντίνῳ Κεραυνδάλ· ἂν οὗτος ἀποθάνῃ, τοῖς ἀδελφοῖς καὶ τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ, ἢ, ἐλλείψει τούτων, τῷ πλησιεστέρῳ συγγενῇ ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ὁ κληρονόμος μου θὰ δίδῃ κατ' ἔτος τὸ ποσὸν τῶν 3000 φράγκων εἰς τὸν ἱπποκόμον μου Βινίκ καὶ ἄλλα τόσα εἰς τὸν φύλακα Ζεαννίνον, τὸν καλούμενον Σακορράφαν ».

Ἰδοὺ τὸ πᾶν. Προσθέτω:

• Ἡ περιουσία μου προέρχεται ἐκ τῶν Κεραυνδάλ, θέλω νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς Κεραυνδάλ.

• Οὐδένα συνεβουλεύθην.

• Θὰ τὴν γράψω πάλιν μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, τὴν ἡμέραν τῆς ἐνηλικιώσεώς μου. ♯.

• Τί τὰ θέλεις; Οὐδένα ἀγαπῶ, καὶ δὲν βλέπω εἰμὴ τοὺς τρεῖς τούτους ἀνθρώπους, ὅτινες μὲ ἀγαπῶσι.

» Δὲν δύναμαι ἐν τούτοις νὰ δώσω τὴν περιουσίαν μου τῷ Βινίκ ἢ τῷ Ζεαννίφ. Τί θὰ ἐρησιέμευεν αὐτοῖς;

» Δίδω αὐτὴν τῷ ἐξκδέλφῳ μου ἢ τῇ οἰκογενεῖα του.

» Λέγουσά σοι ὅτι μ' ἀγαπᾷ δὲν πλαγῶμαι, ὑπάρχουσι σημεῖα τόσῃ κατάδηλα!

» Οὐδέποτε ἐν τούτοις μοὶ τὸ εἶπε.

» Μόλις δεκαπεντάκις καθ' ἕνα του τὸν βίον μοὶ εἶπε: «Καλ' ἡμέρα, δεσποινίς Καικιλία!»

» Δὲν τολμᾷ Ὁ πατὴρ μου δὲν ὠμίλει αὐτοῖς, ἢ δὲ μήτηρ μου θὰ τοὺς ἐρέμα ἂν εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς καὶ κατωτάτης δικαιοσύνης, ὡς οἱ πρόγονοί μας.

» Α! ἐλησμόνου νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἔχομεν ἐδῶ τοὺς Φοντραίλ καὶ τὸν δ' Εστρέλ, τὸν κομψοπρεπῆ καὶ φιλάρεσκον. Πόσον ἀπεχθάνομαι τοὺς τοιοῦτους ἀνδρας! Ἐχομεν ἐπίσης τὸν γέροντα στρατηγὸν δὲ Σαμπερζό. Πόσον εἶναι ἀστεῖος. Θέλει νὰ πολιορκήσῃ τὴν δεσποινίδα Σιμονέ, τὴν παιδζωγὸν μου. Ἡ ὑποκόμησσα δὲ Ρεβίλ ἦλθε μετ' αὐτοῦ. Εἶναι χαριστάτη κυρία.

» Τέλος σοὶ ἀγγέλλω τελευταῖον τὸ σπουδαιότερον πρόσωπον, τὸν κόμητα Ροζέ δ' Αμβαρές, τὸν ὑπὸ τῆς μητρός μου ἐκλεχθέντα μοὶ σύζυγον. Μεταξὺ μας, τοῦτο εἶναι κακὴ δι' αὐτὸν σύστασις. Ἐν τούτοις ὁμολογῶ ὅτι καλῶς προσηνήχθη πρὸς με.

» Ἦλθε πρὸς με ἀπλῶς. Μοὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα καὶ μοὶ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ τὴν ἀσπασθῆ. Τὸ ἔπραξε.

» Ἦτο λαμπρὰ ἐνδεδυμένος, ἐφανταζόμην ὅμως τὸν ἐξάδελφόν μου Κορεντίνο ἐνδύμενον διὰ τοῦ ράπτου αὐτοῦ.

» Ὅποια μεταμόρφωσις!

» Ὁ κόμης εἶναι ἀνὴρ τῶν Λεσχῶν, τῶν ἵπποδρομιῶν καὶ διακεκριμένος εὐγενής.

» Ἀγνοῶ, ἂν θὰ μοὶ ἀρέσῃ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδὲν εἶναι ὀλιγώτερον βέβαιον. Θὰ προσπαθῶ αὐτὸ μόνον δύναμαι νὰ πράξω.

» Τὸ ὄνομά του μοὶ ἀπαρέσκει.

» Τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐχόρευσα με αὐτόν. Εἶναι κάλλιστος χορευτής. Ὅπου καὶ ἂν μετέβαινα με ἠκολούθει. Τῷ ἀνταπέδωκα τὰς φιλοφρονήσεις δι' ὑποκλίσεων καὶ μειδιαμάτων. Θὰ ἴδωμεν, τέλος.

» Ἐχει ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ ἐρημητήριο τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς καὶ τὰς πλήξεις τῆς μονώσεως.

» Ἐχει κατ' αὐτοῦ τὴν φιλιάν τῆς μητρός μου καὶ ὅσα ἀνέγων διηγήματα, μεταξὺ ἄλλων τὰς Περιπετείας ἀποροῦ νέου.

» Πιστεύεις ὅτι πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔστειλεν ἐν φίλημα ἐκ τοῦ παραθύρου του;!

» Ἐγὼ ἔκλεισα τὸ ἰδικόν μου, χωρὶς νὰ προσποιηθῶ.

» Εἶναι πολὺ ἐνωρὶς διὰ φιλήματα.

» Εἶναι μιὰ ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Κλείω τὴν ἐπιστολήν μου. Ὑποθέτω ὅτι θὰ συμβῶσιν ἐνταῦθα περίεργα πράγματα.

» Ἄν τοῦτο δὲν σὲ στενοχωρῆ πολὺ, θὰ σοὶ γράψω τὰ συμβεβημένα.

» Σοὶ ἔγραψα εἴς σελίδας, ὡς ἐπαρχιώτις ἐγκαταλελειμμένη.

» Γράψον μοι, σὲ παρακαλῶ, ὀλίγας γραμμὰς ὡς Παρισινή!

» Φιλῶ σὲ καὶ τὸ θυγάτριόν σου, τὸν δὲ σύζυγόν σου χαιρετῶ ἀπὸ καρδίας.

«Καικιλία».

Καὶ ἐπέγραψε τὴν ἐπιστολήν :

» Κυρίαν Μάρθαν Ρισόρ,
» 26, ὁδὸς Ἰωάννου Γουζόν.

» Εἰς Παρισίους.»

Ἐσφράγιστε τὸν φάκελλον δι' ἐρυθροῦ ἰσπανικοῦ κηροῦ, ἐφ' οὗ ἐπέθηκε τὴν ἑαυτῆς σφραγίδα, ἔχουσαν ὡς ἔμβλημα δύο συμπεπλεγμέναις χεῖρας, φερούσας χρυσαῖς χειρίδας μετὰ τοῦ ρητοῦ :

«Ὡς ὁ χάλυψ».

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κο.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Μαμφρέδης, νικήσας, ὑπῆρξε δίκαιος· οἱ βαρόνοι, ἠττηθέντες, κακοῦργοι. Ἀποθανόντος τοῦ αὐτοκράτορος, ἄπαν τὸ βασίλειον ἐπανέστη, ὁ δὲ Μαμφρέδης, ἐν ἡσσοῖς ἔτους χρονικῶ διαστήματι, ἀποκατέστησε τὴν τάξιν, ὑποτάξας πάσας τὰς πόλεις τῆς Καπύης καὶ τῆς Νεαπόλεως.

Ὁ ἦρωσ οὗτος ἦτο νόθος υἱὸς τοῦ Φρειδερίκου καὶ τινος μαρκησίας Λάνσια ἐκ Λομβαρδίας· ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ, καθ' ἃ ἐξάγεται ἐκ τῆς διαθήκης του, πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, ἐνομιμοποίησεν αὐτόν.

Ὁραϊότατος κατὰ τὴν μορφήν, εἶχε τὴν κόμην ξανθὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς, ὡς πάντες οἱ τοῦ οἴκου τῆς Σοηθίας, τὸ παράστημα μεγαλοπρεπὲς καὶ τοὺς τρόπους εὐγενεῖς.

Ἐλευθέριος τὰ ἦθη καὶ προσηνής, εἶχεν ἑκτακτον εὐφυῖαν, συνέθετε ποιήματα, ὡς οἱ Τροβαδούροι, ἐμουσοῦργει καὶ κατεῖχε πανθ' ὅσα ἠδύναντο νὰ κοσμήσῃσι τέλειον ἱππότην.

Ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φρειδερίκος, ἐλάλει εὐχερῶς διαφόρους γλώσσας καὶ δὲν ἦτο ἀμοιρος φυσικῶν γνώσεων, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ περιθῆρας σωζομένου συγγράμματός του.

Καταχθονίως φιλόδοξος, οὐδὲν ἀπέριπτε τῶν δυναμένων νὰ συντελέσῃσι πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του, φρονῶν ὅτι πᾶν τὸ συμφέρον εἶναι ἐπαινετόν.

Ἰκανὸς νὰ ἐπινοήσῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ

πᾶν ἔγκλημα, ἀποκρύπτων τοὺς τῆς συνειδήσεως ἐλέγχους· δεξιότατος περὶ τὴν προσποίησην καὶ τὴν ὑπόκρισιν· περιφρονῶν τοὺς τε ἀνθρώπους καὶ τὸν Θεόν, — ἐφάνη, κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν, πάντοτε φιλάνθρωπος, μεγαθύμος καὶ ἐπεικῆς ἄχρι γενναϊότητος.

Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ὑπῆρξε μεγάλη, ἀλλὰ σκοτεινὴ. Οὐδεὶς ποτε ἐν τῷ κόσμῳ ὠμοίασεν, ὅσον οὗτος, πρὸς τὸν Ἐωσφόρον, ὅτε, ἐπαναστατήσας μέρος τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ κυρίου, ἔφερον ἐπὶ τοῦ μετώπου τὰ αἰώνια ἴχνη τοῦ θείου κεραυνοῦ.

Ὁ Κορράδος παρεσκευάζετο ἵνα ἐπισκεφθῆ τὸ βασίλειον τῆς Σικελίας, ὅπερ ὁ σεβαστὸς αὐτοῦ πατὴρ ἀπεκάλει πολυτιμον κληρονομίαν. Ἐπιβίβασθεις εἰς Πόρτο Ναβόνε, κατὰ τὴν ἐσχατιὰν τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ἐπὶ τοῦ ἠνωμένου στόλου τῶν τε Πισατῶν καὶ Σικελῶν, ἀφίκετο αἰσίως περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1252 εἰς Σιπόντον τῆς Καπιτανάτας.

Ὁ Μαμφρέδης ἔδραμε πρὸς αὐτὸν μετὰ μεγαλοπρεποῦς συνοδίας καὶ ἐπιδεικνύων τὴν θερμοτέραν ἀδελφικὴν ἀγάπην, διηγῆθη αὐτῷ τὰς ἐκστρατείας του καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς διέτρεξε, καί, ἐξέθετο λεπτομερέστατα τὴν τότε κατάστασιν τοῦ βασιλείου.

Ὁ Κορράδος ἐξέφρασεν αὐτῷ ἐπὶ τούτοις ἀπείρους εὐχαριστίας καὶ τὸν παρεκάλεσεν, ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι μὲν διαρκῶς παρ' αὐτῷ καὶ τὸν βοηθῆ διὰ τῶν συμβουλῶν του. Οὕτω κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ὅτι πλήρης ἀρμονία ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν. Ἐν τούτοις, ἤρξαντο αἰπολεμικαὶ ἐργασίαι.

Ὁ Κορράδος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Μαμφρέδου καὶ τῶν Σαρακηνῶν, κατέλαβεν ἐν βραχεῖ τὸ Ἀκουῖνον, τὴν Σουέσσαν καὶ τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

Ὁμοίως πρὸς τὸν πατέρα του Φρειδερίκον, ἐφέρετο αὐστηρότατα πρὸς τοὺς ἠττηθέντας, ἐπιβαρύνων αὐτοὺς διὰ βαρυτάτων φόρων καὶ φονεῶν διὰ φρικωδῶν βασάνων.

Ἄλλ' ὁ Μαμφρέδης ἐφαίνετο οἰκτεῖρων αὐτοὺς· πολλάκις ἐμεπολάθει ὑπὲρ αὐτῶν, συχνότερον τοὺς ἐφυγάδευε, παρέχων εἰς πάντας χρηματικὰς βοηθείας. Πρὸ πολλοῦ ἤδη οἱ εὐγενεῖς αὐτοῦ τρόποι εἶχον κατακτήτη τὰς καρδίας τῶν Σικελῶν, συντελέσαντες μεγάλως εἰς τὴν κατάπαυσιν τῶν στάσεων.

Τότε δὲ, συγκρινόμενοι πρὸς τοὺς τοῦ Κορράδου, ἐπειθον πάντας νὰ ἐπικαλῶνται τὴν προστασίαν του, νὰ τὸν χαρακτηρίζωσιν ὡς ἀγιώτατον πρίγκηπα καὶ νὰ ποθῶσιν αὐτὸν βασιλέα των.

Ὁ Κορράδος, φύσει ὑποπτος, δὲν ἐβράδυνε νὰ ζηλοτυπήσῃ τὸν Μαμφρέδην καὶ νὰ τὸν φοβῆται, λίαν ἰσχυρὸν γέγονον. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐπεχείρησε νὰ τὸν ἀπογυμνώσῃ τῶν τιμαρίων του, νὰ τὸν περιορίσῃ ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, παντοιοτρόπως ταπεινῶν καὶ ἐξευτελιζῶν αὐτόν.

Ὁ Μαμφρέδης ὑπέφερε ταῦτα πάντα, φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην

δεικνύων δυσαρέσκειαν ἀπεναντίας, ὅσφ περισσότερον ἠδικεῖτο, τόσφ θερμότερον ὑπηρετεῖ τὸν ἀδικούντα.

Ἐπὶ τέλους καὶ ἡ Καπύη, πολιορκηθεῖσα, παρεδόθη εἰς τὸν Κορράδον, ὅστις ἐξεστράτευσεν ἀμέσως κατὰ τῆς Νεαπόλεως, ἥτις ἀντέστη ἐπὶ μακρόν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὑποκύψασα εἰς τὸν ὑπέρτερον ἀριθμὸν τῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων, ἠνέμψε τὰς πύλας αὐτῆς εἰς τὸν νικητὴν.

Ὁ Κορράδος ἐφέρθη πρὸς τοὺς κατοίκους, ὡς λυσσασμένοις. Μέγα μέρος αὐτῶν ἐθανάτωσε, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ Φρειδερίκου ἰδρυθὲν ἐκεῖ Πανεπιστήμιον μετέφερον εἰς Σάλερνον.

Ὁ Μαμφρέδης ἦτο ἐκεῖ, χέων πάντοτε βάλσαμον ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Κορράδου προξενουμένων πληγῶν, παρηγορῶν καὶ βοηθῶν πάντας. Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες ἐφαίνοντο τὸ Ἄγαθόν καὶ τὸ Πονηρὸν πνεῦμα, διατρέχοντα ἠνωμένα τὴν ὑφήλιον.

Αἱ κραυγαὶ τῶν ἀναξιοπαθούντων Νεαπολιτῶν ἔφθασαν ἄχρι Ἰννοκентίου τοῦ Δ', ὅστις βλέπων ὅτι, ἂν ἰσχυρὸς στρατὸς προσήγγιζεν εἰς τὰ σύνορα τοῦ βασιλείου ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ τὸ κατακτήσῃ, ἐπωφελοῦμενος τὰς ὑπαρχούσας δυσαρέσκείας, ἐπεμψε τὸν γραμματέα αὐτοῦ Ἀλβέρτον τῆς Πάρμας εἰς Ἀγγλίαν, ὅπως προτείνῃ τοῦτο τῷ Ριχάρδῳ, κόμητι τῆς Κορνουάλλης, ἀδελφῷ Ἑρρίκου τοῦ Γ'. Ἀλλ' ὁ Ριχάρδος ἠρήθη, δικαιολογηθεὶς ὅτι ἦτο ἀδελφὸς τῆς τελευταίας συζύγου τοῦ Φρειδερίκου Ἰσαβέλλας, πράγματι ὅμως, διότι ἔτρεφε φιλόδοξα σχέδια ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας.

Τότε, Ἑρρίκος ὁ Γ' παρεκίνησε τὸν Ἰννοκέντιον νὰ παραχωρήσῃ τὸ βασίλειον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἐδμόνδον, καὶ περὶ τούτου δὲν ἐβράδυνον νὰ συμφωνήσῃσι, καίπερ, καθ' ἃ θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, οὐδέποτε ἐξετελέσθη ἡ τοιαύτη συμφωνία.

Ἐν τούτοις, ἀνηγγέθη ἐκ τῆς αὐτοκρατορίας εἰς τὸν Κορράδον ὅτι ὁ Γουλιέλμος τῆς Ὀλλανδίας εἶχεν ἀνυψώσῃ τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας.

Ὁ Κορράδος ἐπέισθη, ὅτι ἦτο ἀναγκαία ἡ παρουσία αὐτοῦ, ὅπως ἐδραιώσῃ τὴν κλονιζομένην πίστιν τῶν εὐγενῶν βαρῶν. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σικελίαν, διότι ἐφοβεῖτο τὸν Μαμφρέδην καὶ πολλῶ μᾶλλον τὸν Ἑρρίκον, νέον πλείστως ὅσας παρέχοντα ἐλπίδας, κληρονομήσαντα παρὰ τοῦ πατρός του ἀμύθητον θησαυρὸν καὶ τὴν κυβέρνησιν τῶν νήσων, καὶ εἰς ὃν ὄφειλε νὰ παραδώσῃ τὸ βασίλειον τῆς Ἱερουσαλήμ ἢ τὸ τῆς Ἀρελάτης.

Πολλὰ, ὡς ἕκαστος βλέπει, θὰ προέκυπτον ὠφελήματα ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ νέου τούτου, καὶ ὁ Κορράδος δὲν ἦτο ὁ ἄνθρωπος, ὅστις θὰ περιεφρόνει τὰ ὠφελήματα ταῦτα, ἀφίνων αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ.

Ὁ Ἑρρίκος, προσκληθεὶς εἰς Μέλφι, ἀπέθανεν.

Ὁ Κορράδος προσεποιήθη ὅτι ἐλυπήθη μεγάλως ἐπὶ τῷ θανάτῳ του, καὶ ὁ Μαμφρέδης προσεποιήθη ὅτι ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν.

Ὁ Κορράδος, ἕτοιμος ὄν πλέον ὅπως ἀπέλθῃ εἰς Γερμανίαν, προσεκάλεσε τὸ πλείστον τῶν βαρῶν εἰς Λαβέλλον, ὑπὸ τὸ πρόσχημα μεγαλοπρεπῶν ἑορτῶν, ἀλλὰ πράγματι ὅπως κατασκοπεύσῃ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ ἐν ἀνάγκῃ. Παρήλθον αἱ ἑορταὶ καὶ παρετέθη τὸ τελευταῖον συμπόσιον.

Ὁ Μαμφρέδης ἐκάθητο ἀπέναντι τοῦ Κορράδου καὶ δι' εὐγενῶν λόγων, ἐν οἷς ἐξέδηλοῦτο ἡ θερμότερα ἀγάπη, τὸν ἐκόλακευεν.

Αἰφνης ἐγεροῖς καὶ στραφεὶς πρὸς σαρακηνὸν τινα ὑπρέτην εἶπεν αὐτῷ:

— Χατζῆ Ἀλῆ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Προφήτου, τοῦ ὁποίου ἐπεσκέφθης τὸν τάφον, φέρε μου ἐκ τοῦ καλοῦ ἐκείνου οἴνου, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζετο ὁ Φρειδερίκος, ὅσαςκις ἤθελε νὰ προπιῇ ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ οἴκου του.

Ὁ σαρακηνὸς ἔδωκεν αὐτῷ ἀργυρὰν φιαλὴν, ἐξ ἧς ὁ Μαμφρέδης πληρώσας ποτήριον, (τὸ ἰδικόν του ἦτο ἤδη πλήρες), προσήνεγκεν αὐτὸ εἰς τὸν Κορράδον, ἀνακράζας:

— Ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Σοηθίας! ὑπὲρ τοῦ ἐν χρυσοῦ πεδίῳ Μέλανος Ἄετοῦ!

— Καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐν κυανῷ πεδίῳ Ἀργυροῦ Ἄετοῦ! ἀπήντησεν ὁ Κορράδος, καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον ἐκένωσεν αὐτό.

Ὁ Μαμφρέδης ἔμεινεν, ἔχων τὸ ἑαυτοῦ μετέωρον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἀκουσίως ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Κορράδου. Ὅτε εἶδεν αὐτὸν ἀποθέσαντα τὸ ποτήριον κενὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔφερε ταχέως τὸ ἑαυτοῦ εἰς τὸ στόμα, ὡσεὶ θέλων νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐκένωσεν αὐτὸ ἀμυστί.

Εἶτα, προσποιούμενος ὑπέρμετρον φαιδρότητα, ἐζήτησε βάρβιτον, ἀλλὰ χορδίζων αὐτὴν ἔθραυσε τὰς χορδὰς...

Ρίψας μακρὰν τὸ ὄργανον, ἤρχισε νὰ ᾄδῃ.

Εἶχε φωνὴν ἀγγέλου, ἀλλὰ συνέχεε τοὺς τόνους καὶ δὲν ἠκολούθει τὸν ρυθμὸν.

Ἡ ψυχὴ του δὲν ἦτο τότε δυνατὸν νὰ συνδράμῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτων λειτουργιῶν.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ συμποσίου, ἕκαστος ἀπεσύρθη ὅπως ἀναπαυθῆ.

Καὶ ὁ Μαμφρέδης κατεκλίθη, ἀλλ' ἂν εὗρεν ἐν τῇ κλίνῃ ἀνάπαυσιν δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω. Δὲν εἶχε δὲ παρέλθῃ πολὺ, καὶ φωνὴ ἠκούσθη ὀπισθεν τῆς θύρας κραυγαζούσα:

— Πρίγκηψ, ἐξυπνήσατε, τρέξατε, ὁ αὐτοκράτωρ ἀποθνήσκει! . . .

Ὁ Μαμφρέδης, πηδήσας ἀπὸ τῆς κλίνης, ἔθετο σιδηροῦν θώρακα ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην του καὶ ἐξῆλθε τρέχων. Ἐφθασεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ ψυχορραγούντος.

Τὸ πρόσωπον τούτου, πελιδνὸν ἐκ τῆς νόσου, πελιδνότερον ἔτι ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῶν κακουρημάτων του, ἦτο φρικῶδες. Προέτεινε τὰ κατάμαυρα χεῖλη του, ὡς ἄνθρωπος διψῶν.

Εἶχεν ἀνωρθωμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ μετώπου του ἔρρεον παχεῖς θρόμβοι ἰδρώτους.

Ὁ Μαμφρέδης ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης, πλήττων τὰ στήθη, θρηνῶν ἀπαρηγορητῶς καὶ κραυγαζών:

— ὦ, κύριέ μου! τί εἶναι τοῦτο;

— Μαμφρέδη, ἀπήντησε μετὰ μεγίστου κόπου ὁ ψυχορραγῶν, ἀποθνήσκω, καὶ Κύριος οἶδε πῶς! . . . εὐσπλαγχνίσου . . . τοῦλάχιστον . . . τὸν υἱόν μου. . . Μαμφρέδη! . . . Καὶ στεναζας, ἔπεσεν ὑπτίος ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ ἐξέπνευσεν.

Ἄνθρωπός τις, ὅστις οὔτε λύπην, οὔτε χαρὰν εἶχε δεῖξῃ, ἀλλ' εἶχε μείνῃ πάντοτε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ αὐτοκράτορος ἀκίνητος, ὡς ἀγαλμα ἀγίου, λαβὼν κατὰ μέρος τὸν Μαμφρέδην, εἶπεν αὐτῷ ἡσύχως:

— Κύριε πρίγκηψ, εἶναι ἀνάγκη νὰ φροντίσωμεν. Θέλετε ν' ἀναλαβετε τὴν κηδεμονίαν τοῦ βασιλείου; . . .

— Ἐγὼ ν' ἀναλάβω τὴν ἐξουσίαν, μαρκήσιος Βερτόλδε; ἀπήντησεν ὁ Μαμφρέδης. ὦ! ἐβαρύνθη, καὶ πολὺ μάλιστα, τὰ τοῦ κόσμου. . . Θέλω νὰ διέλθω τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου κλαίων τὸν ἀδελφόν μου.

— Σκέπτεσθε κάλλιστα, πρίγκηψ. Ἐγὼ μετὰ τῶν Γερμανῶν μου θὰ ὑποστηρίξω ἐν Σικελίᾳ τὰ δικαιώματα τοῦ Κορραδίου, προσέθετο ὁ Βερτόλδος.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς βοηθήσῃ εἰς τοῦτο.

— Ἀμήν! εἶπεν ὁ Χόχεμπεργ καὶ ἀπῆλθε.

Ἐπῆλθον ὑπόνοιαι δηλητηρίου, ἀλλ' εἰς οὐδένα ἐσύμφερε νὰ εἰπῇ τοῦτο.

Ὁ σαρακηνὸς ὑπρέτης, ὅστις μόνος δὲν εἶχε συμφέρον νὰ τὸ ἀποκρύψῃ, δὲν ἐφάνη πλέον ἐν τῇ αὐλῇ. Εὐχομαι δὲ ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, ὡς ὁ δυστυχὴς ἀπώλεσε βεβαίως τὴν ζωὴν του ἐν τούτῳ.

Ὁ μαρκήσιος Βερτόλδος τοῦ Χόχεμπεργ, διὰ τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐρωτήσεώς του, ἠθέλησε νὰ εἰσδύσῃ ἐν τῷ νῷ τοῦ Μαμφρέδου· ἀλλ' οὗτος ἦτο ἐπιτηδειότερος ἐκείνου καὶ οὐδεμίαν τῶν σκέψεων του ἄφισεν αὐτὸν νὰ ἐνοήσῃ.

Ὁ Βερτόλδος ἔκρινεν ἀσφαλῶς τοὺς ἀνθρώπους, σκεπτόμενος πάντοτε τὸ χειρότερον. Ὁ δὲ Μαμφρέδης ἦτο αὐτόχρημα τὸ πνεῦμα τῆς μοχθηρίας.

Ὁ μαρκήσιος ἠδύνατο μόνις νὰ ἦναι τὸ πρῶτον ὄργανον τῶν μυστηριωδῶν σχεδίων τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ Χόχεμπεργ, ὡς τοποτηρητὴς τοῦ Κορραδίου, ἀπέστειλε πρεσβευτὰς εἰς τὸν Πάπαν καθικετεύων αὐτὸν νὰ τὸν συχωρήσῃ.

Ὁ Ἰννοκέντιος ἀπήντησεν, ὅτι πρῶτον πάντων ἔδει νὰ παραδοθῇ αὐτῷ τὸ βασίλειον καὶ εἶτα θὰ ἀπεφάσιζεν, ἂν εἶχεν ἐπὶ τούτου δικαιώματα ὁ Κορραδίνος.

Μὴ γενομένων δεκτῶν τῶν ὄρων τούτων, αἱ περὶ εἰρήνης διαπραγματεύσεις διεκόπησαν καὶ ὁ πόλεμος ἐπανήρξατο.

Ὁ Ἰννοκέντιος, ἐγκαταλιπὼν τὰς πρὸς τὸν Ἑρρίκον τῆς Ἀγγλίας γενομένας πρότερον προτάσεις, ἀπεφάσισε νὰ κατακτήσῃ αὐτὸς τὸ βασίλειον τῆς Σικελίας, πρὸς τοῦτο δὲ συνήθροισεν ἐν Ἀνάγνῃ τοὺς στρατοὺς τῶν τε λομβαρδικῶν καὶ τοσκα-

νικῶν δημοκρατιῶν, ἐπίσης καὶ τοὺς τῆς Μάρκας τῆς Ἀγκῶνος καὶ πολλοὺς ἄλλους, παροτρύνων ταύτοχρόνως καὶ τοὺς βαρόνους τοῦ βασιλείου εἰς ἐπανάστασιν.

Εἰς τοῦτο δὲ καὶ ἐπέτυχε, διότι ὁ Μαμφρέδης, ἢ ὑπεβοήθει αὐτόν, ἢ δὲν ἀντέπραττεν.

Ὁ Βερτόλδος, πιεζόμενος ὑπὸ τῶν γεγονότων καὶ βλέπων ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ καταστείλῃ τὰς στάσεις ἐκεῖνας, ἐπρότεινε τῷ Μαμφρέδῃ νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ τὴν τοποτηρητείαν.

Ὁ πρίγκηψ ποσοποιήθη κατ' ἀρχὰς ὅτι ἤρνεϊτο, καὶ διὰ μυρίων προφάσεων ἀπέφυγε νὰ δεχθῆ τὸ προτεινόμενον. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεδέξατο, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ παραδώσῃ αὐτῷ ὁ Βερτόλδος τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κορράδου καὶ ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἀπουλίαν πρὸς στρατολογίαν.

Ὁ Βερτόλδος, ἀπεκδυσάμενος τὴν εὐθύνην, ἣν εἶχεν ὑπερασπιζῶν τὸ βασίλειον καὶ φαινόμενος ὡς ὁ πρῶτος τῶν κατὰ τῶν συμφερόντων τοῦ Πάπα ἀντιστρατευομένων, οὐ μόνον δὲν ἐτήρησε τὰς συμφωνίας, ἀλλ' ἐκηρύχθη καὶ κατὰ τοῦ Μαμφρέδου.

Ὁ πρίγκηψ ἐνόησε τὴν ἀπηλπισμένην θέσιν του καὶ τὸ λάθος, ὅπερ διέπραξεν ἐμπιστευθεὶς εἰς τὰ ἀσταθῆ πνεύματα τῶν Νεαπολιτῶν. Ἄλλ' ἀντιτάσσων τὸν δόλον κατὰ τοῦ δόλου, προέλαβε τὸν Βερτόλδον.

Προσεποιήθη ὅτι ἔπραττεν ἐκουσίως ὅ,τι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἠναγκάζετο νὰ πράξῃ, καὶ ἀπελθὼν εἰς Κεπεράνον προσκίνησε τὸν Πάππαν.

Λέγεται μάλιστα, ὅτι τόσον ἐταπεινώθη ἐνώπιόν του, ὥστε ἐκράτει τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου του, ὅτε διέβη τὸν Γαριλλιάνον.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη ταπεινωσις τοῦ Μαμφρέδου δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Προέβη εἰς αὐτήν, ὅπως ἀναστείλῃ τὰ γεγονότα, εἰδὼς κάλλιστα ὅτι, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ἡ νύκτα κάνει πίσκοπο κ' ἡ αὐγὴ μητροπολιτη, καὶ ὅπως πείσῃ τὸν Χόχεμπεργ ὅτι ἐνόει τὰ σχέδιά του καὶ ἠδύνατο νὰ τὰ ματαιώσῃ.

[Ἐπεταιοσύνεχια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Δ Ο Ν Ζ Ο Υ Α Ν

Ἐκ τῶν φανταστικῶν διηγημάτων
τοῦ ΟΦΜΑΝ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἔλαβε τὰ χαρτία, ἀλλ' ἐδράξατο τὰς προτεινόμενας μικρὰς καὶ λευκὰς αὐτῆς χεῖρας, ἃς ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων· εἶτα τὸ βλέμμα του ἀνεζήτησε τὸ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ ἠτένισεν

ἐπὶ πολὺ αὐτὴν ἄφωνος καὶ ἐκστατικός.

— Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ μὲ παρατηρήσῃς με αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀνέκραξεν αἴφνης ἀποσομένη τῶν χειρῶν του. Εὐρίσκεις πάντοτε κάθε εὐκαιρίαν διὰ νὰ διακόψῃς τὴν ἐργασίαν σου· συλλογίσου ὅτι μόνον τριῶν μηνῶν προθεσμία σοὶ μένει διὰ νὰ ἀποπερατώσῃς τὸ ὄραμά σου. Πηγαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διότι ὅταν εἶσαι μόνος ἐργάζεσαι καλλίτερα.

— Μαρία ! ἐφώνησεν ὁ Λουδοβίκος διὰ τόνου ἱκετευτικοῦ.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ πείσματος πλήρους χάριτος ἀπομακρυνόμενη, σὲ γνωρίζω· ἂν μείνω, θὰ χάσῃς δύο ὥρας, προφασιζόμενος ὀκνηρίαν, καὶ ἄλλας τρεῖς ὀλοκλήρους νὰ μοὶ λέγῃς τὰς βάσεις τῆς ἐργασίας σου, ὥστε θὰ νυκτώσῃ χωρὶς νὰ κάμῃς τίποτε. Χαῖρε !

Καὶ ἀπεκρύβη ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῆς θύρας.

— Μαρία ! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος, ἔλα ἐδῶ, ἔχω νὰ σοὶ εἶπω κάτι τι σπουδαιότατον.

Ἡ θελκτικὴ κεφαλὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἐφάνη μετὰ τῶν πτυχῶν τοῦ βελουδίου παραπετάσματος.

— Ἀκούω, εἶπεν.

— Σὲ ἀγαπῶ ! ἐπανέλαβεν ὁ Λουδοβίκος.

— Σοβαρὰ εἶδησις ! προσέθηκεν ἡ Μαρία ἐλαφρῶς μορφαζούσα, ἐνῶ συγχρόνως αἱ παρειαὶ τῆς ἐπορφουρῶντο ἐκ χαρᾶς. Δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτε νὰ μοὺ πῆς ;

— Ναί. Πλησίασε λοιπὸν. Περιμένω μίαν ἐπίσκεψιν.

Ἡ μορφή τῆς Μαρίας ἠλλοιώθη.

— Ἐπίσκεψιν ! ἐπανέλαβε παρατηροῦσα τὸν Λουδοβίκον ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ παρεφρόνεν.

— Ναί, τῆς κομῆσεως Δενεραντάλ.

— Εἶνε ἐκεῖνη ἡ ὥραϊα ! τὴν γνωρίζεις ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία ἀνήσυχος.

— Πρὸ πολλοῦ, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος, καὶ πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ μὰς ἴδῃ μαζύ.

— Σὲ ἀγαπᾷ ;

— Τὴν φήμην μου . . . ἴσως· ἐμὲ βεβαίως, ὄχι.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη ἡ Ζήλια. Ἔστη ὠχρὰ ἐκ μανίας ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἀναγνωρίζασα τὴν βαρωνίδα Δελαμπέρ.

— Προδοσία ! ἄτιμος ἐκδίκησις ! ἐκραύγασεν ἡ κόμησσα.

— Ὅχι, κυρία μου, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος προχωρῶν πρὸς αὐτήν, εἶναι τοῦτο τεκμήριον ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπολήψεως.

Καὶ διὰ νεύματος αὐτοῦ ἡ κ. Δελαμπέρ ἐξῆλθε.

— Ἡ γυνὴ αὕτη γνωρίζει τὰ πάντα ; ἠρώτησεν ἡ Ζήλια μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Μαρίας.

— Γνωρίζει τὴν ἱστορίαν μου, κυρία, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ Ζήλια καὶ ἡ κόμησσα Δενεραντάλ εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

— Διατί μὲ εἴπατε νὰ ἔλθω ἐδῶ ; ἠρώτησεν ἡ Ζήλια.

— Μοὶ ὠμιλήσατε περὶ ἀπελπισίας· δὲν ἠδύνασθε νὰ ζήσετε, ἐλέγετε, ἀνευ τῆς ὑπολήψεώς μου, προσφερόμενος δὲ πρὸς ὑμᾶς ὡς πρὸς ἀδελφὴν καὶ φίλην δὲν σὰς καθιστῶ κοινωνὸν ἀπορρήτου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται πλέον τι τῆς ζωῆς μου ;

— Ἀγαπάτε λοιπὸν πολὺ αὐτὴν τὴν γυναῖκα ;

Ὁ Μονθάλ ἀπήντησε διὰ τοῦ βλέμματος.

— Πῶς λοιπὸν ἔγινε τόσον εὐτυχῆς ; ἠρώτησεν ἡ Ζήλια.

— Θέλετε νὰ τὸ γνωρίσετε, κυρία ; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος.

Καὶ πλησίασας συρτοθήκην ἐξήγαγε χαρτία τινα.

— Λάβετε τὰς ἐπιστολάς αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἐγράφησαν μὲν διὰ τὸν Ἀλέξανδρον Σερβέν, καθ' ὃν χρόνον ἡ καρδιά μου ἐσπαράσσεται, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι δὲν ἀπεστάλησαν· θὰ μάθετε τὸν ἀπὸ τετραετίας βίον μου.

Ἡ Ζήλια μετὰ στιγμιαίαν ἀπορίαν ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς. Ἀρὰ γε ἐκ περιεργείας ἢ ἐκ τῆς ἀλλοκότου ἀνάγκης νὰ ἐξαντλήσῃ τὸ ἄλγος, ὅπερ δεσποζει ἐνίοτε τῶν δυστυχῶν ;

— Χαίρετε, κυρία, προσέθηκε μετὰ καταδήλου ὑπεροφίας σπεύσασα πρὸς τὴν θύραν, χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα, ἣν τῇ ἔτεινεν ὁ Μονθάλ.

Ἄμα ἔφθασεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἀπεσφράγισε τὰς ἐπιστολάς καὶ ἀνέγνω τὰ ἐξῆς :

«Κωτερέετλ, Ἀθρουσας.

» Συγχώρησόν με, Ἀλέκο, ἂν δὲν ἀπήντησα ἐπὶ ἐξ ἑβδομάδας εἰς τὰς ἐπιστολάς σου· Μοὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ γράψω. Οἱ ἰατροὶ, ἀποστέλλοντές με εἰς τὰ Πυρρηναῖα εἶχον πιθανῶς ὑπ' ὄψει τὰς διασκεδάσεις τῆς ζωῆς, τῶν λουτρῶν καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀποψιν τῶν ὀρέων, πρὸς καταστολὴν τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς νάρκης, καθ' ἣς ἡ ἐπιστήμη μάτην πρὸ τόσῳ πολλοῦ χρόνου ἐπάλαiven. Ἄλλ' ἡ φύσις οὐδὲν ἐκφράζει πρὸς τὰς ἀναλγήτους καρδιάς. Διέμενον ψυχρὸς, ἀδιάφορος, ἐνοχλούμενος πρὸ τῶν μεγαλοπρεπεστάτων τοπειῶν. Οἱ βλέποντές με νωχελῶς βαδίζοντα παρὰ τὸ χεῖλος τῶν κρημνῶν ἢ πλανώμενον πάντοτε μόνον, ἐντὸς τῶν κοιλάδων, ἔλεγον ἴσως : «Ἴδου ἐραστὴς διανοούμενος τὴν ἐρωμένην του ἢ ποιητὴς προλεϊαίων τὴν δόξαν του». Ἡμῖν ἀπλούστατα νεκρὸς, στερούμενος τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἠδονῆς τῆς ἀναστάσεως. Πολλὰ μάλλον ἠπίστουν ὅτι ὑπάρχει ζωὴ. Ἄν δύο ἐρασταὶ ἢ δύο σύζυγοι διήρχοντο πρὸ ἐμοῦ, μὲ τὸ μέτωπον ἀκτινοβόλον, θὰ τοὺς ἐφθόνουν καὶ θὰ κατηρώμην αὐτοὺς τὴν δυστυχίαν τῆς ἐπαύριον, πικρῶς μειδιῶν ἐπὶ τῇ παρούσῃ ὄνειροπολήσει των. Ἄλλὰ σήμερον ζῶ, θαυμάζω, πιστεύω εἰς τὴν τέχνην, τὴν δόξαν, τὸν ἔρωτα. Ἐργάζομαι. Ἡ τελευταία αὕτη λέξις σοὶ ἐκφράζει τὰ πάντα.

» Ἐνθυμεῖσαι τὰς μακρὰς ὥρας, ἃς διήλθομεν ἐν τῷ ὀρόφῳ μου ὀρίζοντες

τὴν γυναῖκα τὴν κατάλληλον. ὅπως μᾶς εἰσαγάγῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ καταστήσῃ εὐτυχεῖς; Πρέπει νὰ ἦναι ὠραία, ἐλέγομεν, νὰ κέκτηται τὴν καλλονὴν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ πνεῦμα ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν ὕλην, καὶ διὰ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς ὁποίας ἀκοῦσι μία ἰδέα, ἓν αἰσθημα, μία ἀντίληψις. Ὁ καλλιτέχνης θ' ἀπεστρέφετο τὸ ὄνειρόν του καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ περιγράψῃ, ἐὰν δὲν ἔβλεπε τὸ ἀπαύγασμα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἑρωμένης του. Ἐαφ' ἧς τὴν δοξασίαν αὐτὴν παρεσύρετο ἐνίοτε εἰς βλασφημίαν. «Ἐὰν αἱ παρθένοι τοῦ Ραφαῆλ ἦσαν ἐδῶ, ζῶσαι, πλησίον μου, προσέθετες, ἡ φαντασία μου θὰ ὑπέκυπτε καὶ θὰ ἐγενόμην ἀνίκανος πρὸς σύλληψιν, διότι μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποθέσω ἐπὶ τῶν θείων τούτων πλασμάτων ἄλλην ἔκφρασιν ἢ τὴν κανονισθεῖσαν διὰ τοῦ χρωστήρος τοῦ διδασκάλου: τὴν γλυκύτητα». Ἔδει τὸ πᾶν νὰ ἐννοῆ, νὰ μεθύσκῃται ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων, τῶν πειστικωτέρων, τῶν μεγαλοφρονεστέρων διαλογισμῶν, νὰ ἔχη θέλησιν εἰλικρινῆ καὶ ἀκαμπτον καὶ εὐγλωττίαν πειθούσαν. Ἴδου πόσοι σκόπελοι καὶ πειρασμοὶ ἐν τῇ ζωῇ τοῦ καλλιτέχνου! Ἡθέλωμεν παρ' αὐτοῦ ἔτι τὰς μαρμασμώδεις ὄνειροπολήσεις τῆς νεανίδος, τὰς ἀνεξηγήτους ἰδιοτροπίας καὶ τὴν ἠδεῖαν φλυαρίαν τοῦ παιδός, τὰς κατ' ἔθιμον διαλεκτικὰς λεπτολογίας, τὰ δειλάσματα τῆς ἐρωτοτροπίας, τὴν τέχνην τοῦ καλλωπισμοῦ προσβλητικῆς λέξις, δυσάρεστος ἐκλογὴ χρωμάτων δύνανται νὰ μᾶς στερήσωσιν ἐνὸς ἀριστουργήματος. Ἐμψυχώσαντες τὸ ὄνειρόν μας γονυπετεῖς πρὸ αὐτοῦ τὸ ἐλατρεύομεν· ἀλλ' αἰφνιδία σκέψις ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ ἀφορμὴ νὰ ὠχρῶμεν. Τσοῦτα χαρίτων προικισθεῖσα γυνὴ θὰ δυνήθη νὰ ἦναι ὠραία, συνετὴ, τρυφερά, εὐφυής, φιλάρεσκος, δι' ἕνα μόνον ἄνδρα; Ὁ ἄπαρνηθῆ ἐκουσίως τὰς ἡδονάς, ὅσα τόσον εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ κατορθώματα, ὅπως προσεταιρισθῆ ζῶν πλήρη σκληρῶν μόχθων, ἀλγεινῶν ταπεινώσεων, ἀβεβχίων θριάμβων; Θὰ γνωρίσῃ νὰ συναισθάνηται τὰς ἀγωνίας τοῦ πνευματικοῦ τοκετοῦ, οὕτως εἰπεῖν, ἐκείνη, ἧς ἡ ἐμφάνισις μόνη ἀρκεῖ, ὅπως διεγείρῃ τὸν θαυμασμόν καὶ τὸν ἔρωτα; Θὰ γνωρίσῃ, καθ' ἧς ὥρας ὁ καλλιτέχνης προσηλοῦται εἰς τὸ ἔργον του, ν' ἀκούῃ τὰς ἐνθουσιώδεις παρεκβάσεις του, χωρὶς νὰ παρεμβάλλῃ μειδίαμα ἢ φράσιν εἰρωνικὴν ἀπονεκροῦντα τὴν ἔμπνευσιν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἢ ἀναχαίτιζοντα τὴν κρατοῦσαν τὸν χρωστήρα ἢ τὴν γραφίδα χεῖρα; Θὰ εὔρῃ τοὺς ἀποτρεπτικοὺς τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ τῆς ἀμφιβολίας λόγους; Τὰ ζητήματα ταῦτα ἐτίθεμεν, χωρὶς ποτὲ νὰ τολμῶμεν τὴν λύσιν των! Λοιπὸν, φίλε μου, ὑπάρχει ἡ ἰδανικὴ αὕτη γυνὴ, ἡ ἐμπνέουσα ἢ ἀπαρμυθοῦσα, ὑπάρχει, τὴν συνήντησα.

• Ἀκουσόν με. Εἶχον ἀνέλθει πεζῇ ὑπὸ καυστικὸν ἥλιον ἐν τῶν ὑψηλοτέρων ὄρων τῶν περιχώρων. Πρὶν ἢ φθάσω εἰς τὴν κορυφὴν εἶχον κουρασθῆ, καὶ ὅπως ἐπι-

τύχῳ ὀλίγην σκιάν ἐξηπλώθην ὀπισθεν τῶν βράχων, ἄτινες περιέβαλλον τὴν πρὸ μικροῦ διανυθεῖσαν ἀτραπὸν. Ἐνῶ ὁ ὕπνος μὲ κατελάμβανε, φωνὴ μελωδικὴ καὶ λιγυρὰ προσέβαλε τὴν ἀκοήν μου, προβαλὼν δὲ τὴν κεφαλὴν παρετήρησα, εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' ἐμοῦ, γέροντα καὶ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ἐξέλαβον ὡς νεανίδα, ἐπιβάνοντα μικρῶν ἵππων. Ὁ γέρονς ἦν ἐβδωμηκοντούτης περίπου, μὲ ἔεφρατιν εὐγενῆ καὶ ἐπιβλητικὴν, μὲ μορφήν συγκεντροῦσαν ὅλους τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῶν ἀριστοκρατικῶν γενῶν. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦν ξανθὴ καὶ λίαν ἀβρά. Ὑπὸ τὰς δέσμας τῶν κοσμοῦντων τὸν πτόν της λευκοφαίων πτερῶν διέκρινα τύπον προσώπου ἐξαισίως νεαλοῦς καὶ ὠραίου. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, ἐξ ἧς ἡ θεὰ ἦν θαυμασία, ὁ πατήρ καὶ ἡ θυγάτηρ — ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμάντευσα τὰς συνδεούσας τὰ πρόσωπα ταῦτα σχέσεις — ἀρίππευσαν, ἐμπιστευθέντες τὰ ζῶα των εἰς τὸν ὄδηγόν των. Ἀφ' οὗ ἀντήλλαξαν παρατηρήσεις τινὰς περὶ τῆς καλλονῆς τῆς τοποθεσίας, εἶδον τὸν γέροντα κλονισθέντα καὶ πεσόντα δύο βήματα πρὸ τῆς ἀβύσσου, ἐνῶ συγχρόνως ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀρῆκε κραυγὴν φοβεράν. Ὁρμήσας εὐρέθην ἐνώπιον τοῦ γέροντος καὶ τοῦ ὄδηγοῦ.

• Ἐροθῆθην μὴ προσεβλήθην οὗτος ὑπὸ ἀποπληξίας, ἀλλ' ἦτο ἀπλῶς βιαία σκοτοδινίασις, προελθοῦσα ὑπὸ τοῦ καμάτου καὶ τοῦ ἀφορήτου, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καύσανος· ὁ ἀσθενής, ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνεκτίσαστο βραθυμῶν τὰς δυνάμεις του καὶ μετ' οὐ πολὺ ἠδυνήθη ἀνεγερθεὶς νὰ ἐπιβῆ τοῦ ἵππου. Μὲ νύχαισθησεν εὐμενῶς, καὶ μοι ἀρῆκε τὸ ἐπισκεπητήριόν του, ἐφ' οὗ ἀνέγνων «κόμης Χαλζῦ» καὶ συναμα μὲ προέτρεψε νὰ τὸν ἐπαιδίω. Ἡθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περίπατον, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του ἐπιμόνως ἐζήτησε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Κωτερέτζ. Ἡνώησα πεποιθότως, ὅτι αὕτη, ἀνήσυχος ἔτι, εὐηρεστεῖτο νὰ τοὺς συνοδεύσω.

• Ὁ κόμης προηγεῖτο μετὰ τοῦ ὄδηγοῦ, ἠκολούθουν δὲ βήματά τινα ὀπισθεν, πλησίον τῆς θυγατρὸς του. Ἐσιωπήσαμεν ἐπὶ πολὺ· εἶχον ἐκμάθει νὰ ὀμιλῶ.

• — Διατί εἰσθε πάντοτε μόνος, κύριε; μὲ ἠρώτησεν αἰφνης ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ φωνῆς τόσῃ συμπαθητικῆς καὶ μὲ τοιοῦτον βλέμμα, ὅστε ἠσθάνθην ἑαυτὸν ἐξ ὀλοκλήρου τεταραγμένον.

• — Δὲν γνωρίζω, ἀπήντησα.

• Τοῦτο ἦν ἀληθές κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀλλὰ παραδέχεσαι ὅτι θ' ἀπῆντων τόσον ἀνοήτως; θὰ μ' ἐνόμιζε μωρόν.

• Ἐκείνη ἐν τούτοις ἀπεπειράθη ν' ἀναζωογονήσῃ τὴν συνδιάλεξιν. Ὁμίλησα, ἴσως μάλιστα, ὑπῆρξα ἀξίεραστος, ἐγώ, ὅστις δὲν εἶχον προφέρειν πρὸς διείκτιν τῆς συζήτησης συνεχεῖς λέξεις. Ἡ γυνὴ αὕτη περιβάλλεται ὑπὸ ἀτμοσφαιρᾶς ἰδίας.

• Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ χωρισμοῦ μὲς μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ μοι ἔθλιψε τὴν ἰδικήν μου.

• — Εὐχαριστῶ, μοι εἶπε.

• Πῶς νὰ σοὶ περιγράψω τὴν φωνὴν ταύτην, τὴν χειρονομίαν, τὴν ἠδεῖαν πίεσιν; Ἀφ' οὗ ἀπῆλθε μετεβλήθη εἰς ἄλλον ἄνθρωπον. Ἐβλεπον, κατὰ πρῶτον, τὸν περὶ ἐμὲ τόπον, τὸ πᾶν ἐκίνει τὸ ἐνδιαφέρον μου, ἠγάπων τὸν ἑαυτόν μου!

• Καὶ ἔπειτα; θὰ ἐρωτήσης. Ἐκτοτε τὴν βλέπω καθ' ἐκάστην, μοι ὀμιλεῖ, τὴν συνοδεύω κατὰ τοὺς περιπάτους της. Ὁνομάζεται βαρωνὶς Δεραμπέρ, εἶναι εἰκοσιδιέτις, πρὸ τριετίας δὲ χήρα· δὲν ἐγκαταλείπει τὸν πατέρα της, οὐτινος ἡ υγεία χρήζει τῶν μεγαλειτέρων φροντιδῶν. Ὁ κόμης Χαλζῦ εἶναι ἀνὴρ διακεκριμένος, ἐπιμεληθεὶς ἰδίως τὴν ἀνατροφήν της κόρης του. Ἡ Μαρία γνωρίζει τὰ πάντα, πιστεύω, ἂν καὶ ἦναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ τις, ὅτι ἡ νεαρὰ αὕτη, ἡ ῥάθυμος καὶ φιλόγελος γυνὴ ἐσπούδασέ ποτε, γνωρίζει μουσικὴν, σχεδιογραφεῖ οὕτως, ὅστε νὰ προκαλῆ τὴν ζηλοτυπίαν σου.

• Ἐὰν τὴν ἤκουες ὀμιλοῦσαν! Λέγει προχειρῶς λέξεις, ὧν ἡ βαθεῖα ἔννοια μ' ἐκπλήσσει. Γυνὴ ὡς αὕτη ὑπερτερεῖ ἡμῶν, ὡς ἡ πρόχειρος ἀπόφασις ὑπερτερεῖ ἐνίοτε τῆς ἐσκεμμένης. Ἡ ἡμετέρα εὐφυὴς μᾶλλον ἢ ἡττον διαστρέφεται ὑπὸ τῶν τύπων καὶ τῶν συστημάτων, ἐν ᾧ ἡ ἰδικὴ της εἶνε θεόπνευστος. Ἀκούων αὐτὴν αἰσθάνομαι ἐντὸς διεγειρόμενον κόσμον ὀλοκλήρον σκέψεων καὶ εἰκόνων. Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδιά μου φαίνονται στενωτάτα, ὅπως συμπεριλάβωσι τὴν κυκλοφοροῦσαν ἐν τῷ κόσμῳ ζῶν, ὁ βίος μου βραχυτάτος εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὀνείρων μου. Μὲ διέταξε νὰ ἐργάζωμαι. Χθὲς κατὰ τὴν ἐσπερινὴν συναναστροφήν τῃ ἀνέγνωσα σελίδας τινὰς, ἃς ἔγραψα τὴν ἡμέραν. Δακρύουσα μοι εἶπεν: «Ὁραῖα». Τὴν στιγμὴν ταύτην προθύμως θὰ καθίστων ἀνάστατον τὸν κόσμον».

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

ΓΑΜΟΙ ΧΡΥΣΟΙ

Ἀθηναϊκὰ ἀπρόοπτα.

Ποῖος εἶνε ὁ λαμπρὸς ἱππότης ὁ κατερχόμενος ἐν καλπασμῷ τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων; Καίτοι λαμπρὰν φέρων περιβολὴν, τόσον ἀτέχνως ἱππεύει, ὅστε πᾶν ἄλλο φαίνεται ἢ μέλος τοῦ ἐπιτελείου Στέκελ, ἡ δὲ μορφή του δεικνύει ὑπερηφάνειαν ἧς στεροῦνται καὶ οἱ ἀρχαιοτάτων οἰκῶν εὐπατρίδαι. Ἴδου ἐν τούτοις ἡλικιωμένη τις κυρία καταβαίνουσα τὴν ὁδὸν μετὰ τῆς ὠραίας της θυγατρὸς, ἧτις ἐπὶ τῇ θέσσει τοῦ ἐφάνη ἀνακαλύψασα ἐν αὐτῇ ἕνα γνώριμον· ἀφ' οὗ παρηκολούθησε τὴν πορείαν τοῦ ἱππέως διὰ βλέμματος ἐκφράζοντος τὴν ἐκπληξιν, τὸ θάμβος καὶ αἰσθημὰ τι δισταγμοῦ, ἐστράφη καὶ συνῆεν ἐμπιστευτικὴν πρὸς τὴν κόρην της συνδιάλεξιν.

Ἀλλὰ τί κάμνομεν! Ἀντί ν' ἀρχίσω-

μεν τὸ θετήγημα, παρεσύρθημεν ἀπὸ τὴν πορείαν ἐνὸς ἰππέως.

*
**

Ὁ νεαρὸς Παναγιώτης πᾶν ἄλλο ἔκαμνεν ἢ τέχνην ἐμάνθανεν ἐν τῷ ὑποδηματοποιεῖν τοῦ κυρίου Σαγρέ, ἐνθα εἶχεν εἰσαχθῆ παρὰ τοῦ πατρός του κομίσαντος αὐτὸν ἐπίτηδες ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας. Φίλος τῆς ἀρχίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως ἐξηγόραζε συχνάκις τὰς πολυτελεῖς του αὐτὰς τάσεις με κτυπήματα διὰ τεμαχίου δέρματος, ἅτινα ὁ κύρ Σαγρέ, ἐν στιγμῆς ὑστάτης, ἀδημονίας τῷ ἐφιλοδώρει κατὰ κεφαλῆς.

Ὅμως τὸ ἀντίθετον ὅμως συνέβαινε εἰς τὸν Παναγιώτην ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ ἀποστολὰς τῆς κυρίας τοῦ καταστηματαρχοῦ.

Φίλος τῆς ὁδοῦ μᾶλλον ἢ τῆς ἡρέμου ἐργασίας, ἐξετέλει ἐν ἄκρᾳ προθυμίᾳ πᾶν θέλημα τῆς κυρίας Σαγρέ, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ «δεξί τῆς χερί» κατέληξε νὰ τὸν ὀνομάσῃ καὶ νὰ τὸν προσαπίξῃ διὰ τῆς προστασίας τῆς ἐναντίον τῶν προσβολῶν τοῦ κυρίου.

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐν τούτοις αἱ ἐργασίαι τοῦ κύρ Τράγκα, πατρός τοῦ Παναγιώτη, ἤρχισαν ἀπὸ τινος θαυμασίου νὰ εὐδωνταί· τὸ οἶνοπωλεῖόν του ἐπήγαγε λαμπρά, ἢ σταφίς του, ὀλίγη ἀλλ' ἐκλεκτή, τῷ ἀπεκόμισε κατὰ τὰς τελευταίας ἐσοδείας τριπλάσιον ἢ ἄλλοτε ἀριθμὸν λιρῶν ἀγγλικῶν, καὶ σπουδαία ἐπίσης πηγὴ κερδῶν τῷ ἀπέβαινον βαθμηδὸν τὰ δάνεια ἅτινα παρεῖχε. Βλέπων ἑαυτὸν ἀνεπαρκῆ ὁ κύριος Τράγκας διὰ τὴν τριπλῆν ταύτην ἐργασίαν, καὶ ἀφ' ἐτέρου ὀλοτελῶς ἐξαφανιζομένης τὰς προτέρας του οικονομικὰς δυσχερείας, ἐσκέφθη εὐθὺς τὸν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καρπούμενον τὰ μυστήρια τῆς τέχνης μονογενῆ τοῦ Παναγιώτην, περὶ οὗ ἐν τέλει συνεπέρανεν ὅτι κάλλιον κτηματίας μίαν ἡμέραν εἰς τὸν τόπον του ἢ καταστηματαρχὴς εἰς Ἀθήνας.

Ἡ ἀνάκλησις τοῦ υἱοῦ ἐγένετο διὰ συντόμου ἐπιστολῆς· ἡ κυρία Σαγρέ ὑπέδραχθη τὴν εἰδησιν μετ' ἄκρας θλίψεως, ὁ κύριος μετ' ἄκρας ἀγαλλιάσεως, καὶ ὁ Παναγιώτης, ἐν μέσῳ τῶν ἀντιθέτων φούτων αἰσθημάτων, ἀπῆλθεν ὅπου ἡ πατρικὴ φωνὴ τὸν ἐκάλει. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐν τούτοις, ὁ υἱὸς ἐδείχθη πρὸς τὸν πατέρα χρησιμώτατος καὶ φίλεργος, οὕτω δὲ ἀποκατέστη βίος ἁρμονικώτατος μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων, ἅτινα διακρίνουσιν αἱ παραδοξότεραι τῶν ἀντιθέσεων. Ἐανθὸς, ὡς ὠραία ξανθὴ σταφίς, ὁ Παναγιώτης ἀκατάσχετον δεικνύει κλίσιν πρὸς τοὺς συρμούς, τὴν λαμπρότητα, τὴν σπατάλην. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτὸν ὁ γηραιὸς Τράγκας, στρογγύλος τὰς διαστάσεις φουστανελλοφόρος, με δύο βαθείας περὶ τὴν ρίνα ρυτίδας, ὡς ἐκ τοῦ ἀενάου ἐπὶ τῆς μορφῆς του μειδιάματος ὑποκρύπτοντος κατὰ τὴν γνώμην τινῶν μεγάλην δόσιν πονηρίας, εἰς ἐν καὶ μόνον ἔχει κλίσιν, εἰς τὸ ἀποταμιεύειν. Ἐσπερημένος ὁ Πανα-

γιώτης πάσης διαχειρίσεως καὶ ἀδυνατῶν τὸ ἐλάχιστον τῶν φιλοδόξων του σχεδίων νὰ πραγματοποιηθῇ, ἔχει ἐννοεῖται καὶ στιγμὰς σπληνός, καθ' ἃς τιτλοφορεῖ ἑαυτὸν δυστυχῆ.

Ἡ ἐπαρχία ἐξ ἐναντίας κρίνει ὅτι καθὼς ὁ πατήρ του βαδίζει, θὰ τὸν καταστήσῃ μίαν ἡμέραν εὐτυχῆ.

*
**

Ἐὰν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ κυρίου Σαγρέ ἀπώλεσαν αἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῶν παλαιότερων τῆς καὶ μεγαλειτέρων σανδαλοποιεῖων, ἐκέρδισαν ὅμως ἀφ' ἐτέρου μίαν ὠραίαν οἰκοδομὴν καὶ δύο καλὰς συμπεριφορὰς.

Φιλοχρήματος ὁ μακαρίτης Σαγρέ, ὅσον καὶ ἀφοσιωμένος εἰς τὸ ἔργον του καὶ μετριοπαθῆς. ἔζη ἐν ἀφανείᾳ ἐντὸς τρώγλης μᾶλλον ἢ οἰκίας μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῆς μονογενοῦς του Σοφίας, αἰτινες εὐνόητον ὁπόσον ἐξεπλάγησαν ὅτε, μείναςαι μόναι, ἔμαθον ταῦτοχρόνως ὅτι παρέμειναν ἀφ' ἐτέρου αἱ μόναι κάτοχοι περιουσίας ἱκανῆς, ἵνα παράσχη αὐταῖς βίον τὸν μᾶλλον ἀνετον καὶ πολυτελεῆ.

Γνώστis τοῦ καλοῦ καὶ φιλοπρόδοις, καίτοι ἀπειρος γῶσεων, ἡ χήρα κυρία Σαγρέ, ἀφοῦ ἀντεκατέστησε τὸ πρότερον οἶκισμα δι' ἄλλου ἀξιοπρεποῦς καὶ τὸ φακιδιόν τῆς δι' ἐκλεκτοῦ εὐρωπαϊκοῦ πύλου, ἐφρόντισε πάσῃ δυνάμει νὰ ἐπιμηλθῆ τῆς μορφώσεως τῆς προσφιλοῦς τῆς Φοφῆς. Καὶ οὕτως ὥστε, καθ' ὃν χρόνον ἢ παλαι ποτὲ ὑπαρξίς τοῦ μακαρίτου Σαγρέ εἶχε πλέον ἀποσβεσθῆ τῆς μνήμης ὄλων, ἡ Φοφὴ κατεχειροκροτεῖτο εἰς τὰς ἐσπερίδας διὰ τὴν δεξιότητα μεθ' ἧς ἀνέκρουε τὸ κλειδοκύμβαλον, καὶ ὠμίλει ὡς γνησίᾳ γαλλίς τὴν τε γαλλικὴν καὶ ἑλληνικὴν.

Ἦδη ἡ μήτηρ τῆς ἐφρόντισε νὰ ἐγκαταστήσῃ πλέον εἰς οἰκίαν ἰδιόκτητον, καὶ ἔκτισαν τοιαύτην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κ*. . . με τείχη ἐξῶθεν ἐρυθρὰ καὶ ποικιλοστικτα, κατὰ πομπηϊανὸν ρυθμὸν, καὶ με ὠραία ἐπὶ κορυφῆς ἀγαλμάτια.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς χρονολογοῦνται καὶ τὰ διὰ στέμματος ἀνωθεν ἐφωδιασμένα ἐπισκεπτήρια τῆς κυρίας Σαγρέ, τὰ φέροντα ὑποκάτω διὰ ψιδῶν στοιχείων τὴν ὑπόσημειώσιν: *Née Baltas*.

Τὰ ἐτύπωσεν ἐπὶ τῇ βάσει περγαμνηνῶν, ἃς εὐρεν ἀνηκούσας εἰς τὴν ἰδίαν ἑαυτῆς οἰκογενίαν, ἐνῶ ἡμέραν τινὰ ἀνεσκάλιζε πεπαλαιωμένα ἔγγραφα τοῦ πατρός τῆς κυρίου Μπαλτά

*
**

Εἶνε ἡμέρα ἕκτος· μίᾳ τῶν ὠραιότερων, δι' ἃς ἡ πόλις ἡμῶν φημίζεται. Οὐδεμία πνοὴ ἀέρος ταράττει τὴν καλύπτουσαν τὰς ὁδοὺς κόνιν, ἥτις ἀναπαύεται ἐν ἀπολύτῳ ἡρεμίᾳ, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε διαυγεστάτη. Ἐξῶθεν τοῦ ζαχαροπλαστείου Γιαννάκη καὶ Ρήγου ξανθὸς κύριος καθηται ροφῶν γρανίτην διὰ μακροτάτου σωληνίσκου. Ὑπὸ ἔποψιν περιβολῆς, ὁ κύριος οὗτος φαίνεται ὡς ἡ προσωποποίησις

τῆς ἐποχῆς ἐν ἣ εὐρισκόμεθα. Φέρει φαῖον καστόρινον πύλον, φαῖα δ' ἐπίσης εἶνε ὁ εἰς ὀξέα ἀπολήγων σάκκος του καὶ ἡ πλατεῖα καὶ εὐθυτενῆς περισκελίς του. Τὰ ὑποδήματά του, λευκά, κοσμοῦνται δι' ὑποκιτριῶν λωρίδων. Τὸ περιλαίμιόν του ἀπολήγει εἰς ὀξέα, καὶ εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ κροκοχόρου του ἐσωκαρδίου μέγας ἀδάμας διαλάμπει ἐπὶ φαῖου ἀτλαζωτοῦ λαίμοδέτου. Ἡ ἑαρινὴ αὐτῆ προσωπικότης, ἥτις εἶνε αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ κύριος ὃν ἄλλοτε συνητήσαμεν ἐπιππον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, φέρει ἐν τῇ κομβιοδόχῃ τεραστειῶν διαστάσεων ρόδον, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν, παραιτῶν τὸν γρανίτην, λαμβάνει ἄκροισ δακτύλοις τὸ πρὸς τὴν κομβιοδόχην μέρος τοῦ χιτῶνός του καὶ κλίνει τὴν ρίνα πρὸς τὸ ρόδον μετ' αὐταρέσκου καὶ εὐτυχῶς ὕφους ἀνθρώπου ἐνάβρυνομένου ἐφ' ἑαυτῷ.

Θεωρῶν τοὺς ἐξῶθεν τοῦ ζαχαροπλαστείου ὁμίλους, ὁ κύριος με τὸ ρόδον, προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τινος κυρίας καθημένης πλησίον του μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, ἣν εἶδε προσέχουσαν εἰς αὐτόν.

Τὴν θεώρησεν ἐπὶ τινα ὄραν διὰ βλέμματος οὐδὲν σημερινός, ἀργότερον ὅμως ἡ θέα τῆς ἐφάνη ἀφυσπιζουσα ζωηρὸν ἐν αὐτῷ ἐνδιαφέρον, διότι ἡ ἔκφρασις του ἀφηνῆς ἐνεψυχώθη, ἠλλοιώθη. Ἀλλ' ὅποια ἔκφρασις! ἢ μᾶλλον ὅποια ἔλλειψις ἐν τῇ μορφῇ τοῦ κυρίου τούτου, ἥτις, ζωῶδως ὑπερήφανος καὶ ἀγγελικῶς ἀφελῆς, ἐν μόνον ἔφερε χαρακτηριστικόν, δύο φιλομειδεῖς ἐκατέρωθεν τῆς ρινὸς ρυτίδας. Ἦρχισεν ἐπιμῶνας καὶ αὐτὸς ἀτενίζων τὴν κυρίαν, ἀμφοτέρων δὲ τῶν διασταυρουμένων βλεμμάτων αἱ ἐκφράσεις εἰς τὰ αὐτὰ ἠδύναντο ἤδη ν' ἀναλυθῶσι συστατικὰ: τὴν ἐκπληξιν, τὸ θάμβος καὶ τὴν ἐκ δισταγμοῦ ἀμηχανίαν. Εἰς ἀκατανίκητον τέλος ὑπέικων ὤθησιν, ὁ ξανθὸς κύριος ἠγέρθη καὶ πλησιάσας πρὸς τὴν κυρίαν, μετὰ βαθείας ὑποκλίσεως:

— Κυρία μου, συγγνώμην... μὴ ἄρα γε ἀπατώμαι; . . . ἡ madame Σαγρέ; . . .

— Ὁ κύριος Τράγκας! . . . ὁ κύριος Πάνος! . . . ἀντεφώνησεν ἡ ἐπικληθεῖσα madame Σαγρέ ἐν διαχύσει καὶ ἐκστάσει θαυμασμοῦ. Σὰς εἶχον ἰδεῖ πολλὰκις εἰς τὸν περίεργον . . . χθὲς ἀκόμη σὰς συνήτησα ἐπιππον εἰς τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων. . . ἀλλ' εἶχον πάντοτε δισταγμοῦς, ἐφοβήθη μὴ ἠπατώμην, φαντασθῆτε! . . . Νὰ σὰς συστήσω ἀπ' ἐδῶ τὴν κόρην μου Φοφῶ . . . Δὲν κάθησθε, παρακαλῶ, κύριε Πάνος;

Ἀφ' ἧς ὁ κύριος Πάνος παρεκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν τῆς κυρίας Σαγρέ, ὑπέικων εἰς τὴν παράκλησίν τῆς, τὰς ἀνωτέρω συνδιαλέξεις διεδέχθη ἡ σιγῆ, καὶ αἰσθημά τι ἀγωνιώδους ἀμηχανίας ἐφάνη πρὸς στιγμὴν κατακυριεύσαν τὰ τρία πρόσωπα, ἐξ ὧν ἡ δεσποινὴς Φοφῶ περιέβαλλε κατὰ διαλείμματα τὸν ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς κληθέντα Πάνον διὰ βλέμματος ὑπερηφάνου ἅμα καὶ δυσπίστου. Ἐκάτερος ἐφαίνετο δυσπιστῶν πρὸς τὸν ἄλλον, ὥσει ἐκ μυστικοῦ τινος ἀρχαίου, ὅπερ ὄφειλε νὰ μένῃ ἐν κρυπτῷ. Τοῦτο καταδεικνύει

καὶ ἡ ἐξέλιξις τῆς παρούσης συνδιαλέξεως, ἥτις καίτοι προφανῶς συναφθεῖσα μεταξὺ ἀρχαίων γνωρίμων, μετὰ χρόνον ἤδη πολὺν τὸ πρῶτον ἐπαναβλεπομένων, οὐδεμίαν ἐν τούτοις περιλαμβάνει ἐρώτησιν προκαλοῦσαν ἀναχρονισμούς.

— Καὶ τώρα, κύριε Πάνο, ἔδω, ὑπέλαβεν ἐπὶ τέλους ἡ κυρία Σαγρέ.

— Ἐδῶ, madame, ὀριστικῶς. Αἱ Ἀθῆναι μοὶ ἀρέσουν πολὺ. Ἡ ἐπαρχία μου ἄλλως τε μοὶ φαίνεται *sinistre* ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός μου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπώλεια μοὶ ἐκόστισε πολὺ. Μόλις ἀνεκουφίσθην ἐκ τῆς λύπης μου κατόπιν μακροῦ εἰς Εὐρώπην ταξιδίου.

Καὶ ἤρχισεν ἀφηγούμενος διάφορα ἐκ τῶν τοῦ ταξιδίου του, πιστὸν ἔχων ἀκροατὴν τὴν δεσποινίδα Φοφῶ, ἥτις προσέβλεπεν ἤδη τὸν κύριον Τράγκα διὰ βλέματος ὅλως διαφόρου ἢ πούτερον, ἀφ' ἧς ἤκουσε περὶ ταξιδίων ἐν Εὐρώπῃ. Κατόπιν ἐν τούτοις νέα πάλιν σιγὴ καὶ στενοχωρία, ἣν ἐκ νέου διέλυσε ἡ κυρία Σαγρέ.

— Κύριε Τράγκα, ἐλπίζω βεβαίως ὅτι δὲν θὰ μᾶς στερήσετε τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ σᾶς βλέπωμεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐνωθὺ νὰ θεωρῆτε τὴν οἰκίαν μου ὡς ἰδικήν σας... ἂν ἀγαπᾶτε μάλιστα σημειώσατε τὴν διεύθυνσιν ἐδῶ... ὁδὸς Κ*... 95. Καὶ ἐνεχείρισε πρὸς τὸν παρακαθήμενον ἐπισκεπτήριον, φέρον τοὺς οἰκογενειακοὺς τῆς τίτλους, ὅπερ ἐξήγαγεν ἀπὸ χαρτοφυλακίου. ἐν ᾧ ταυτοχρόνως τὸ βλέμμα τῆς προσηλώθη ἐπὶ τοῦ κυρίου Τράγκα μεῦρος ἀνησυχου καὶ ἐναγωνίου προσδοκίας. Πᾶσα ὁμῶς ἐγγένει ἀνησυχία ἤρθη πλέον ὀλοτελῶς ἐκ μέσου, καὶ ταύτην διεδέχθησαν ἀπόλυτος ἐμπιστοσύνη καὶ ἀμοιβαίαι διαχύσεις, ὅτε ὁ κύριος Τράγκα, σημειώσας τὴν διεύθυνσιν τῆς κυρίας Σαγρέ, ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τοὺς ἐν αὐτῷ τίτλους ἐν εὐλαβεῖ σοβαρότητι καὶ σιγῇ.

— Νὰ μὲ βλέπετε εἰς τὴν οἰκίαν! ἀλλὰ δι' αὐτό, madame, ὀφείλω νὰ λογιζώμαι εὐτυχής, ἀπήντησε περιτέχνως ὁ τελευταῖος οὗτος. Αὐριον θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ τὸ πρῶτον. *En attendant*, δεχθῆτε, παρακαλῶ, τὸ ἐπισκεπτηρίον μου... τὰ ἐτύπωσα εἰς τὸ Παρίσι...

Καὶ ἐνεχείρισε πρὸς τὴν κυρίαν Σαγρέ κομψὸν ἐπισκεπτήριον φέρον μετριοπαθῶς τὸν ἀπλοῦν τίτλον «*Toussaint de Trangués*».

Τόσῳ συχνὰ ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Σαγρέ θεῶνται ἐν τῷ περιπάτῳ μετὰ τοῦ νέου των γνωρίμου, τόσῳ συχνὰ τὸ ἀπόγευμα διασχίζουσι μετ' αὐτοῦ ἐπ' ἀμαξίας τὴν παρὰ τοὺς στύλους ὠραίαν λεωφόρον, ὥστε αἱ οἰκεῖται αὐτῆς οἰκογένεια, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κυρίου Τράγκα, ὃν ἔχουσιν ἤδη γνωρίσει εἰς τὰς αἰθούσας τῆς, ἤρχισαν νὰ διαβλέπωσι, μετ' ἄκρας ὁμῶς ἐπιφυλακτικότητος, μέλλοντα γαμβρὸν τῆς εὐείδους Φοφῶς.

Καὶ αὐτὸς ἄλλως ὁ κύριος Τράγκα εἶνε

τῷ ὄντι κατεγοητευμένος ἐκ τῆς δεσποινίδος Σαγρέ. Ἡ συμπεριφορὰ τῆς, αἱ τόσαι τῆς γνώσεις, ὧν αὐτὸς ἀμοιρεῖ, τῇ προσέδωκαν ἀκαταμάχητον ἐπ' ἐκείνου γοητεῖαν. Ἄν τώρα λάβωμεν ὑπ' ὄψει καὶ τὰς φιλοδόξους περὶ κυρίου Τράγκα σκέψεις τῆς μητρὸς Σαγρέ, ἥτις, εἰς τὰ σημαντικὰ του ἀποβλέπουσα εἰσοδήματα, τὸν θεωρεῖ μέλλοντα ἐπιτυχῶς μίαν ἡμέραν ν' ἀποδυθῆ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του εἰς ἀγῶνας πολιτικούς, δὲν θ' ἀπορήσωμεν ἐκ τῆς ἐπισήμου εἰδήσεως τῶν ἀθηναϊκῶν φύλλων τῆς ἀγγελουσίας, ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐν τῷ Ζαχαροπλαστεῖῳ Γιαννάκη συνήντησιν, τοὺς ἄρα βῶνας «τοῦ ὁμογενοῦς κυρίου Πάνου Τράγκα μετὰ τῆς γνωστῆς πολυθελήτρου καὶ διακεκριμένης δεσποινίδος Φοφῶς Σαγρέ, τῆς ἐγγονῆς τοῦ αἰμνήστου Μπαλτά». Ὀλίγον ἀργότερον διενεμήθησαν εἰς τὰς γνωρίμους οἰκογενεῖας τὰ διὰ τοὺς γάμους προσκλητήρια.

*

**

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῶν γάμων ἀλλεπάλληλοι αἱ ἀμαξίαι τῶν κεκλημένων προσήρχοντο πρὸ τῆς θύρας τοῦ πομπηίου οἴκου τῆς κυρίας Σαγρέ, οὐ τὸ ἐσωτερικὸν παρῆγεν ὄψιν φανταστικὴν. Ἀπὸ τῆς πρώτης εἰσόδου ἄρχονται τὰ κοσμοῦντα τὴν οἰκίαν ἀγαλμάτια, ὧν ἡ παρέλασις προβαίνει μέχρις ὀροφῆς ἀπὸ τῆς δευτέρας, ἄρχεται ἡ ἐπίστρωσις βαρυτίμων ταπήτων καὶ τὸ ὄλον τῆς οἰκίας πλέει ἐν τῇ αἴγλῃ, ἣν ἀναδίδει ἡ λάμψις μυριάδος κηρίων, ἀπὸ τῶν τοίχων καὶ ἀπὸ κρυσταλλίνων πολυφώτων. Τὸ πάντων ὁμῶς λαμπρότερον ὑπῆρξεν ὁ τὴν τελευτὴν τῶν γάμων διὰδεχθεὶς χορὸς, καθ' ὃν αἱ ποικιλόχροοι μεταξίνοι ἐσθῆτες ἀβρῶν χορευτριῶν ἐστροβιλιζόντο ἐν μέσῳ τῶν χρυσῶν χειμάρρων τοῦ φωτός.

Ὁ χορὸς ἦτο ἀληθῆς φαντασμαγορία.

Καὶ κατ' οὐδὲν θὰ διέφερε τοῦ εἰς τὴν *Banivan Barivan* ὑπὸ τοῦ Στενδᾶλ περιγραφομένου, ἂν μὴ κύριός τις, ἐν ἀποκέντρῳ τῆς αἰθούσης ἄκρᾳ καθήμενος, ἡμιεξήγε τὸ ὑπερνοχλήσαν αὐτὸν ὑπόδημα, γεγονός μὴ λαθὼν χώραν ἐν τῷ χορῷ ἐκείνῳ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ τύπος δὲν εὔρε λέξεις, δι' ὧν νὰ ὑμνήσῃ τὴν χρυσοῦν λαμπρότητα τῆς ἐσπέρας τῶν γάμων, ἐν τέλει δὲ τὰ γραφόμενα ἐπεσφραγίζοντο δι' ὠραίων διθυραμβικῶς συντεταγμένων γραμμῶν, προπεμπουσῶν ἐν εὐχαῖς τὸ εἰς ἐσπερίαν εὐθύς μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου ἀπελθὼν ζεῦγος.

*

**

Ἐπανελθὼν τώρα ἐκ τῆς ἀνά τὴν ἐσπερίαν γαμηλίου περιοδείας, τὸ νεόνυμφον ζεῦγος Τράγκα ἐνεκτέστη εἰς τὸν πομπηϊανὸν οἶκον τῆς πενθερᾶς, μεθ' ἧς ἡ συμβίωσις ἐπιτελεῖται ἐν ἄκρᾳ ἀρμονίᾳ. Ἄδεται ὅτι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του θὰ πολιτευθῆ. Αὐτὸς ὁμῶς δὲν φαίνεται σκεπτόμενος ἀκόμη περὶ τούτου.

Τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρους διέρχεται ἐν Κηρισσίᾳ.

Ἄγαπᾷ τὰς ἐπιφυλλίδας τῶν ἑλληνικῶν φύλλων, ἀδυνατῶν ν' ἀναγινώσκῃ τὰς τῶν γαλλικῶν. Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ ἀς ἀνέγνωσεν, ἤρχισεν ν' ἀναμιγνύηται θαρραλέως εἰς τὰς ἐλαφρὰς περὶ φιλολογίας συζητήσεις.

Ἐκ τῶν μυθιστοριῶν λατρεῖ τοὺς Ἀθλίους, καὶ ἐκ τῶν μουσικῶν τεμαχίων τὸ: *le dolcezza perduta memoria* τοῦ Χοροῦ *Μετημφισμένου*, οὗτινος συχνότατα ὑποτονθορίζει τὰς πρώτας αὐτὰς λέξεις.

Ἐκ τῶν θεάτρων προτιμᾷ τὸ τοῦ Κωστάκη.

Δίδει *après midi* καὶ ἐσπερίδας, καὶ δέχεται τὴν Πέμπτην.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὅποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἰτησις νὰ συνοδεύηται μετ' αὐτὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμᾶ (τόμ. 7) δρ. 4.20 — Εἰκοσιπενταετής Ἕλλην πλοίαρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ἐλύου, δρ. 50. — Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθίκη, δρ. 1.50. — Ἐρυθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβᾶλ, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Ἐρυθροὶ προσωποδοφοί, ὑπὸ *Ponson de Terail*, μετάφρασις Ν. Δεστουάννου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Ἐρυθρόδερμοι ὑπὸ P. Duplessis, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 1.50. — Ἡ καλλιὴ τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ βίος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρριέτας Στόδης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμοι 2) δρ. 2.50. — Ἰατροὶ Ραμῶν, ὑπὸ Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Α. Παπαδιαμαντῆ, δρ. 3. — Ἰζολίνα ἡ Μεξικανή, μυθιστόρημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, δρ. 2. — Ἱστορία τεχνῶτος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κρουγὴ τῆς παράφρονος, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Δῆσταρχος Λασειναγῆ, ὑπὸ Ἐρνέστου Κακενδῆ, δρ. 4.50. — Μνηστὴ τῶν ἑκατομμυρίων, δρ. 5. — Μεγάλη περιουσία, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ *Exabie de Montepén* (τόμοι 2.) δρ. 3.20. — Μαύρος πειρατής, μυθιστόρημα ὑπὸ Λ. Νουάρ, (τόμοι 3.) δρ. 4. — Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰουλίου Μαρῶ, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλη Ἰζα, ὑπὸ Αλεξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4. — Μιχαὴλ Στρογκώρ ἀπὸ Μόσχας εἰς Σιβηρίαν, συγγραφή Ἰουλίου Βέρν, δρ. 2.50. — Πάσχαλος τοῦ θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 1.50. — Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ μελέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροῦδου, ἑκδόσις μεγάλη μετὰ εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀγρινιώτου, δρ. 2. — Πικουλοὶ Ἀλλιάγας, μετάφρασις Ν. Δραγούμη (τόμοι 7) δρ. 6. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Β'κτωριῶς Οὐγκώ, δρ. 1. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμεῖων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἐλμά, ἥτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4. — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τερσίλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαξία Ἀριμῶς 13, ὑπὸ *Exabie de Montepén*, δρ. 11. — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20. — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιτοῦ δρ. 1.10. — Ἡ Μοσχολμάχα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὸκ δρ. 2.20 — Ἱστορία δύο Μελλονόμων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόν, (τόμοι 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὸκ δρ. 1.30 — Τὰ ἔγχνη ἐνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 1.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Περιόδια ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30.